

BÀI DẠY VỀ MÔI-SE

Được rồi. Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Neville. Xin chào các bạn. Tôi phải nhìn một lúc để biết là buổi sáng hay buổi tối.Ồ, tôi rất vui được có mặt ở đây sáng hôm nay. Thật là ấm áp, và anh chị em chắc chắn đã có sự tiếp đón nồng nhiệt. Chúng ta không còn mùa xuân nữa; chúng ta có mùa hè và mùa đông ở đây, phải không? Mọi thứ có vẻ như lệch khỏi vị trí, cách nào đó.

2 À, điều mà đã khiến tôi đến muộn, tôi—tôi đang dọn dẹp nhà cửa. Và người tôi đã bị cứng đơ và đau điếng sáng nay. Và tôi thức dậy nhiều lần, nhưng tôi đã không nhận ra rằng một người phụ nữ có quá nhiều việc phải làm, họ phải chuẩn bị cho ba đứa trẻ sẵn sàng và rồi bắt đầu đi học trường Chúa Nhật.Ồ, chao ôi! Còn rất nhiều việc phải làm, nhiều hơn những gì tôi nghĩ phải làm. Và tôi đã nghĩ, “Chà, bây giờ...” Tối hôm qua đã làm việc, và—và tôi—tôi đi ra khỏi cánh đồng truyền giáo?...Chao ôi, chẳng phải là lao khổ để nắm giữ chăng? Hừm! Tôi đã đề nghị ba mươi lăm đô la một tuần để ai đó trông em bé, và không ai muốn làm điều đó.

3 Một người bạn đã viết một mẩu giấy ở đây không lâu trước đây. Tất nhiên, đây không đi đến điều này. Đã nói người đó ở trên đây, một chính trị gia nào đó trên đây tại Kentucky, nói anh ấy đã từng đi lính hai lần, từng bị thương ba lần, như là một anh hùng, anh ấy đã sống như một công dân trong khu phố, anh ấy đã làm nhiều việc, cứu sống hai đứa trẻ, và một đứa từ một con lạch và một đứa từ cái gì khác, quên tất cả những gì anh ấy phải làm. Và cuối cùng anh ấy nghĩ, tốt, họ phải giữ cho khu phố đúng đắn, anh sẽ ứng cử vào một chức vụ. Và khi anh làm vậy, trong số một trăm nghìn người, anh ấy có được năm phiếu bầu. Anh đã hỏi cảnh sát trưởng anh có thể mua một khẩu súng ngắn đã cưa sẵn để giúp anh ấy ra khỏi khu phố không, nói, “Thật nguy hiểm khi sống xung quanh thị trấn.” Anh không có đủ bạn bè để giúp anh ra khỏi thị trấn. Đó là lòng biết ơn của người Mỹ, phải không? Đúng thế. Ở nước Mỹ, bạn càng làm nhiều, bạn càng được mong đợi làm nhiều hơn. Đúng vậy, nhiều mong đợi hơn ở bạn.

4 Ô, tôi muốn gửi lời khen ngợi sáng nay về vẻ sạch sẽ và đẹp đẽ của nhà thờ. Và khi tôi đi lên, họ có một cánh cửa ở đó để lưu thông tốt hơn. Vì vậy điều đó thực sự tuyệt vời, bất cứ ai trong ban quản trị ở đây và đã giúp hoàn thành việc này. Điều đó chắc chắn là rất tốt và đó là một công việc tốt đẹp. Tôi nghĩ Anh Hall, nếu tôi không nhầm, đã làm vậy. Đó là một công việc rất tốt.

5 Bây giờ, hơi muộn, nhưng các bạn biết mọi người thánh thiện như thế nào. Thấy đấy, chúng ta không có thời gian nhất định, phải không, Anh Slaughter, Anh Deitsman? [Các anh em và những người khác nói, “Không.”—Bt.] Chỉ mọi thứ thật như chúng ta cần nó.

6 Có những cuộc gặp gỡ tuyệt vời ở miền Nam! Nhưng tôi chỉ có thể nói chuyện cách đây vài ngày. Tôi đã giảng liên tục, trong bốn tháng, và tôi không có đủ tiếng nói để—để thậm chí thì thầm. Tôi chỉ phải ra hiệu với vợ tôi, anh em biết đấy, những gì tôi muốn, và nó giống như một...Và rồi sau đó, và quay trở lại đây nơi nó có kiểu thời tiết giả tạo nào đó mà chúng ta đang gặp phải, (tại sao, một ngày lạnh và nóng vào ngày hôm sau), tôi đã bị cúm kiểu cũ thực sự. Và tôi đã đứng dậy, một vài ngày trước, và bắt đầu lại. Và vì vậy, chúng ta biết ơn Chúa nhân lành, dẫu vậy, vì tất cả lòng nhân từ và sự thương xót của Ngài đối với chúng ta, và—và Ngài thật tốt như thế nào. Đã có những buổi nhóm tuyệt vời dưới đó, và Chúa đã ban phước cho chúng ta vô cùng, dồi dào.

7 Và đêm qua, gần nửa đêm, Anh Wood gọi tôi xuống nhà anh ấy, và Anh Arganbright qua điện thoại, muốn tôi bắt đầu ở Thụy Sĩ. Vì vậy, thật là quá nhiều cho một người già.

8 Vì vậy, bây giờ, buổi nhóm tiếp theo của chúng ta bắt đầu vào ngày mười một tháng sau, tại Đền tạm Cadle ở Indianapolis. Tại—tại Đền tạm Cadle ở Indianapolis, từ ngày mười một đến ngày mười lăm. Và rồi, từ đó, chuyển sang—đến Minnea...Minneapolis; từ Indianapolis đến Minneapolis, Thương Gia Cơ-đốc.

9 Bây giờ tôi nghĩ Anh Neville đã gọi cho tôi, và tôi muốn tỏ cho thấy tôi...bày tỏ lòng biết ơn của tôi với anh ấy và bộ ba Neville đã đến và hát trong đám tang đó cho tôi, Tôi đã có ngày hôm kia. Và tôi mời Anh Neville; không có ca sĩ nào, gia đình Liddick; khi

Ông Liddick đã về Nhà ở miền Vinh hiển. Và tôi chắc chắn...nếu con trai của ông ấy, tôi không thấy cậu ấy ở đây; và sau này tôi mới biết đó là con trai nuôi. Biết bố anh ấy sắp chết, không được cứu, chạy lên nhà đón tôi, trước khi ông ấy...và bố của anh ấy đã được cứu trước khi chết. Vì vậy, điều tuyệt vời nhất mà chàng trai đó đã từng làm, là đến nhờ ai đó cầu nguyện cho bố trước khi đi. Và bộ ba Neville đã xuống và hát thật hay cho họ.

10 Và vì vậy Anh Neville hỏi tôi rằng liệu tôi có giảng sáng nay và cũng tối nay không. Vì vậy, các bạn lưu ý, Kinh Thánh nói, “Hãy cầu xin thật nhiều để anh em...” Vì vậy Anh Neville chắc chắn thuộc Kinh Thánh về những điều đó, rất nhiều! Và vì vậy tôi sẽ cố gắng hết sức.

11 Bây giờ, tôi đã nói sáng nay, là Ngày của Mẹ, và chúng ta muốn nói chuyện với—với những em thiếu nhi. Tôi nghĩ sáng nay sẽ là thời điểm thích hợp cho—cho trẻ em. Bây giờ tôi nghĩ rằng ngày của mẹ...

12 Giờ đây, không có gì êm dịu hơn trên trái đất mà chúng ta biết đến, hơn một người mẹ đích thực, chân chính. Chúa ban phước cho linh hồn dũng cảm của bà, một người mẹ thực thụ, đích thực. Nhưng chúng tôi có rất nhiều sự thay thế ngày nay rằng—rằng người mà được gọi là “mẹ,” mà không phải là mẹ; họ chỉ là những phụ nữ có con, chứ không phải mẹ. Một người mẹ điển hình thuở xưa là người chăm lo cho gia đình, và không nằm trong những phòng chờ và khiêu vũ, và cả đêm, hút thuốc, uống rượu, về nhà. Cô ấy không xứng đáng với cái tên thiêng liêng của mẹ. Cô ấy chỉ là một người phụ nữ, vậy thôi, đang nuôi một đứa con nhỏ; nhưng không phải là mẹ, bởi vì *mẹ* có một ý nghĩa khác với nó. Bây giờ tôi—tôi nghĩ nếu anh em...

13 Bây giờ, đến Ngày của Mẹ, tôi muốn thể hiện bản thân thật tốt. Chính tôi, tôi có một bà mẹ già tóc bạc đang ngồi đó. Và tôi nghĩ, một ngày, được thôi; nhưng ngày nào cũng nên là ngày của mẹ chứ không phải mỗi năm một lần. Và lý do tại sao những điều Ngày của Mẹ này đang diễn ra bây giờ...

14 Và tôi thấy chúng ta chỉ có một số ít, và tất cả chúng ta đều biết nhau. Chúng ta là những người nhà, và đó là lý do chúng ta sẽ nói chuyện theo cách này.

15 Tôi nghĩ rằng một người mẹ cũng nên được tôn trọng mỗi ngày, đúng vậy, một người mẹ thực sự. Và, nhưng ngày này họ gọi là Ngày của Mẹ, chẳng là gì trên đời ngoài một thứ vô nghĩa thương mại lớn, chỉ để rút tiền của mọi người. Và đó là một sự ô nhục đối với mẹ, Ngày của Mẹ, mỗi năm một lần, “Chà, chúng tôi không đi thăm bà, nhưng chúng tôi sẽ gửi cho bà một bó hoa nhỏ và điều đó sẽ ổn rồi.” Đó không phải là mẹ! Chà, chao ôi! Một người mẹ thực sự là một người phụ nữ mà bạn...một người đã nuôi nấng bạn, và bạn yêu người, và bạn gặp người và nói chuyện với người mọi lúc. Bạn bày tỏ tình yêu của mình với người mọi lúc, không chỉ một ngày trong năm.

16 Nhưng ngay trước khi bắt đầu vở kịch nhỏ của mình, tôi chỉ muốn thể hiện điều này, và làm mới...Một số người trong số các bạn, nhiều người trong số anh chị em đã chết, nhiều người trong số họ đã ra đi kể từ khi điều này được tạo ra. Đó là vào năm 1933.

17 Các bạn có thấy trên báo vài đêm trước người phụ nữ đó đã giết người đàn ông đó không? đẩy anh ta ra đường lái xe của cô ta và cứ lái qua lại trên người anh ta với chiếc xe của cô ta cho đến khi cô ta vừa nghiền nát anh ta trên đường. Và họ nói, các—các luật sư và những người khác, nói, “Điều đó không khiến lương tâm của cô cảm thấy tội lỗi sao?”

Cô ta nói, “Chúa và tôi đang cảm thấy mệt mỏi với cách đối xử với phụ nữ.” Hừ! Vâng, cô ta là một thần tượng. Đúng thế. “Mệt mỏi.” Làm sao mà dân tộc này có thể khom lưng thấp đến mức đó? Tôi tự hỏi, chúng ta có thể đi xa biết chừng nào nếu không có sự phán xét của Chúa? “Chúa và tôi”? Nếu Đức Chúa Trời mắc tội vì tất cả những điều vô nghĩa đã được đặt lên Ngài, thì Ngài sẽ không phải là Đức Chúa Trời, chỉ thể thôi. “Chúa và tôi”? Chao ôi! Chúa không liên quan gì đến điều đó. Tôi tự hỏi khi cô ấy ở nơi xa đó suy nghĩ trong sự dằn vặt, cô ấy sẽ nghĩ về điều đó như thế nào? Ồ!

18 Nước Mỹ! Bây giờ bạn nhớ rằng, nếu bạn chưa ghi điều này, hãy ghi nó xuống. Đây là sự tiên đoán của tôi. Hiểu không? Năm 1933, khi chúng ta có các buổi nhóm ở đây nơi cũ, tôi tin rằng Hội thánh của Đấng Christ hiện đang ở đó bây giờ, nó đã từng là nhà thờ cũ...Nó ở ngay trên này, Anh Neville, ngay phía dưới.

Charlie Kern từng sống ở đó. Những gì nó là...Trại mồ coi ở đây trên Đại lộ Meigs. Vào năm 1933, tôi vừa có một chiếc Ford đời 1933, và tôi đã dâng nó vào sáng hôm đó cho Chúa. Và, trước khi rời khỏi nhà, tôi đã nhìn thấy một khái tượng. Tôi đã viết nó, tờ giấy cũ màu vàng vẫn đang chờ đợi trong một cuốn Kinh Thánh. Tôi thấy kỳ cuối cùng đã đến.

19 Và, anh em, bao nhiêu người có thể nhớ chiếc xe đời '33 trông như thế nào ở đó không? Ôi, nó đại loại căng ra như thế này, và phần sau được nâng lên, và khoét ra để treo cái lốp dự phòng vào. Tôi đã thấy một khái tượng, rằng, “Trước khi sự Đến của Chúa, những chiếc xe đó sẽ giống như một quả trứng.” Bao nhiêu người nhớ sự tiên đoán đó? Còn ai ở đây không? Anh Seward đã ra đi. Và tôi đoán...Đó là năm 1933 khi chúng tôi có các buổi nhóm ở trên đây. Tôi đoán gần như tất cả chúng đã biến mất, kể từ đó.

20 Và tôi đã tiên đoán, rằng, “Nước Mỹ, vị thần số một của họ sẽ là phụ nữ.” Đó là những gì nó có. Mọi thứ đều theo thời trang của Hollywood. Tôi có những điều trong hồ sơ FBI có thể khiến các bạn bị sốc chỉ—chỉ để cho các bạn biết, ngay ở đâu...Và vụ bê bối về những ngôi sao điện ảnh này, hầu như, không có một người nào trong số họ, mà không phải là những gái điếm. Và FBI đã vạch trần nó chỉ gần đây. Tôi có nó từ tài liệu riêng của họ. Và vì vậy tất cả những người đang sống vô luân, ngay cả những ngôi sao điện ảnh này, nơi anh ấy đã chứng minh, người ta đã đến và bắt gặp họ, đang sống với những đàn ông, hai mươi lăm và năm mươi đô la một đêm, một người đàn ông, tất cả khắp nơi, ở Hollywood và ở mọi nơi, có nhà riêng và những người đàn ông ở lại trong đó, nơi họ sẽ gửi chúng cho những người này. Và đó là những gì chúng ta nhìn xem, truyền hình và—và ở đây trên những màn hình và những thứ này, và để cho con cái chúng ta gọi đó là thần tượng. Và rồi gọi đó là mẹ? Đó là một chặng đường dài để trở thành một người mẹ. Thật là như chớp. Điều đó là chính xác. Và họ đã dẫn đầu trong thời đại. Chúng ta để cho chúng...loại quần áo họ mặc, hãy xem phụ nữ Mỹ ăn mặc giống như họ, và mọi thứ. Chắc chắn. Và chúa của nước Mỹ là một người đàn bà. Không phải Đức Giê-hô-va; họ đã quay lưng

lại với Điều đó. Không phải với mẹ bây giờ, bây giờ hãy đặt điều đó sang một bên, đó là điều thiêng liêng mà chúng ta sẽ nói về; nhưng ý tôi là *phụ nữ*.

21 Và, hãy nhớ rằng, tôi dự đoán điều đó trước khi xảy ra cuộc hủy diệt hoàn toàn vĩ đại, mà tôi không nói Chúa đã nói với tôi điều này, nhưng tôi tin rằng sẽ có điều gì đó xảy ra giữa bây giờ hoặc vào thời điểm đó vào năm '77. Nó có thể đến vào giờ này. Nhưng ở giữa từ bây giờ đến năm '77, tôi tiên đoán rằng đó là một sự hủy diệt lớn hoặc một sự hủy diệt hoàn toàn toàn bộ trái đất, từ nay đến năm '77.

22 Tôi đã tiên đoán điều đó, vào năm 1933, tôi tiên đoán rằng phụ nữ sẽ tiếp tục đòi bại và dân tộc sẽ tiếp tục sa ngã, và họ sẽ tiếp tục bám lấy tình mẫu tử, hoặc tương tự như vậy đối với người mẹ, cho đến khi họ trở thành, một người đàn bà trở thành thần tượng. Và sau một thời gian, như thế, “Nước Mỹ sẽ được cai trị bởi một người phụ nữ.” Đánh dấu điều đó và xem nếu nó có đúng không. Một người phụ nữ sẽ thay thế vị trí của một Tổng thống hoặc điều gì đó, vĩ đại, quyền lực cao nào đó ở nước Mỹ.

23 Vì, tôi nói điều này với sự tôn trọng, thưa quý bà quý cô, khi một người phụ nữ bước ra khỏi bếp, người ấy đã ra khỏi vị trí của mình. Đúng thế. Đó là nơi cô ấy thuộc về. Bên ngoài đó, cô ấy không có chỗ đứng. Và bây giờ, tôi không làm khó họ, nhưng tôi chỉ nói đâu là Lẽ thật và đâu là Kinh Thánh...Người đàn ông trước đây là chủ của gia đình, nhưng đó là thời của Kinh Thánh. Anh ấy không còn nữa. Anh ta là con rồi, hoặc anh ta là một... hoặc người giữ trẻ hoặc một cái gì đó. Và bây giờ, không, họ muốn chăm sóc những con chó, sử dụng biện pháp tránh thai, và luôn luôn ôm một con chó già trong vòng tay của họ, để các bạn có thể tiệp tùng suốt đêm.

24 Tôi—tôi không đang nói về người mẹ. Xin Chúa ban phước cho họ. Đó là những gì đã gắn kết đất nước với nhau bây giờ, hoặc gần như, là một người mẹ thực sự, tốt lành, thiêng liêng, được Đức Chúa Trời cứu. Đúng thế.

25 Nhưng thật xấu hổ vì phụ nữ chúng ta xuống cấp làm sao! Tôi có một bài báo, tôi đã cắt sau Thế Chiến thứ hai, vừa rồi này, mà nói, “Đạo đức của phụ nữ Mỹ đã biến đi đâu, mà, sau sáu tháng ở

nước ngoài, bốn trong năm người lính đã bị vợ ly dị, và họ đã kết hôn với một số người đàn ông khác?” Và thậm chí không thể đợi họ trở về từ nước ngoài, những người lính ở đó đang chết trên chiến trường! Người mà làm điều đó thì không đáng được gọi là mẹ, cái tên thiêng liêng đó. Không, không phải. Vì vậy tôi luôn bị gọi là “người ghét phụ nữ,” nhưng tôi không phải. Tôi nghĩ phụ nữ là một điều tuyệt vời, và đặc biệt, là một người mẹ. Nhưng họ nên ở vị trí của họ, không phải thế chỗ của người đàn ông, và không phải thế chỗ của Đức Chúa Trời.

²⁶ Và sáng nay, tôi nghe một giáo hội thánh thiện nói, rằng, “Một người mẹ cai trị các vì sao của Thiên đàng,” và tất cả điều này. Tôi có thể tưởng tượng những người Công giáo làm điều đó với trinh nữ Ma-ri, và đại loại như thế, mà, tôn thờ họ những người nữ đã chết, Thánh Cecilia và tất cả những thứ như thế, là hình thức cao nhất của thuyết thông linh. Đó là tất cả những gì nó là. Bất cứ điều gì cầu thay với người chết đều là thuyết thông linh. Vì vậy, chỉ có một Đấng Trung Bảo duy nhất giữa Đức Chúa Trời và con người, và đó là Chúa Cứu Thế Jêsus. Đứng thế. Không có vị thánh nào khác, không có gì khác ngoài Chúa Jêsus Christ là Đấng Duy nhất là Đấng Trung Bảo giữa Đức Chúa Trời và con người. Nhưng khi tôi nhìn thấy các giáo hội, ngay cả khi ở đảng sau bục giảng, tất cả sự thiêng liêng bị lấy từ Đấng Christ và được trao cho người mẹ, tất cả sự thiêng liêng bị lấy đi, sau đó—sau đó họ bắt đầu và thế đấy.

²⁷ Vì vậy, nhưng vẫn có một người mẹ thực sự. Ngợi khen Đức Chúa Trời! Giống như khi bạn nhìn thấy một kẻ đạo đức giả; thì có một Cơ đốc nhân chân thật sống cuộc đời chân thật. Ở đâu có kẻ chuyên nghiệp, ở đó cũng có kẻ lừa đảo. Điều đó hoàn toàn chính xác. Và bây giờ, kiểu người mẹ và kiểu con trai đó, chúng ta muốn nói đến bây giờ trong Kinh Thánh.

²⁸ Bây giờ tôi tự hỏi, sáng nay chúng ta có bao nhiêu bé trai và bé gái ở đây? Nếu các em đã nghe buổi phát thanh của Anh Neville hôm qua... Có bao nhiêu cậu bé và cô bé muốn lên đây và ngồi trên ghế đầu trong khi tôi nói chuyện với các em? Các em muốn lên đây không? Có một, hai, ba, bốn, năm chỗ ngồi ở đây; một ở đây, là sáu, và một số ghế nhỏ ở đây. Các em có muốn

lên phía trước, một số em nhỏ có thể đi mà không có mẹ của mình, và các em có muốn lên đây không? Các em rất được hoan nghênh! Các bà mẹ đến...[Anh Neville nói, “Còn nữa; hầu hết các em ở trong phòng học trường Chúa Nhật.”—Bt.] Ô, các em đang ở trong phòng học trường Chúa Nhật. Ô, tốt lắm. Chúng ta sẽ đợi một vài phút, và tiếp tục nói chuyện, và chúng sẽ ra ngoài sau vài phút. Và chúng ta sẽ nhóm lại với nhau và, những đôi mắt đen và nâu, và xanh, ở đây, và—và nói chuyện với từng em trong số họ. Bây giờ, bao nhiêu người yêu mến Chúa? Hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men!”] Được rồi.

²⁹ Bây giờ tôi muốn nói chuyện với các bà mẹ và trẻ em, và trực tiếp đến họ.

³⁰ Tối nay, nếu ý Chúa, tôi muốn nói về phép lạ đầu tiên mà Chúa Jêsus đã thi hành, và nó đã được thực hiện như thế nào, và với quyền năng nào, và những gì Ngài làm khi Ngài đã làm của Ngài... Bao nhiêu người biết phép lạ đầu tiên mà Ngài đã làm là gì? Nói điều đó, tất cả cùng nhau: “Đã hóa nước thành rượu.” Đúng vậy, phép lạ đầu tiên mà Ngài đã làm. Bây giờ, nếu ý Chúa. Trong khi tôi đang học hỏi, sáng nay, điều đó hiện ra trong đầu tôi.

³¹ Tôi thấy chúng ta đã có người bạn tốt của mình, Ông và Bà Yeker ở đó, tôi tin là, sáng nay. Tôi chỉ tình cờ nhận thấy họ khi tôi quay quanh cái cột cách này. Ngày nọ tôi đã đi kiểm tra sức khỏe; tôi phải giữ cập nhật y tế để hoàn thành nhiệm vụ ở nước ngoài. Và, khi tôi bước ra, người mà tôi đã gặp không ai khác là Ông và Bà Yeker, ngồi ngoài đó trong văn phòng—văn phòng.

³² Tiến sĩ Schoen, ở Louisville, một người anh em Cơ-đốc rất tốt. Tôi nói với anh em, tôi thực sự đã gặp một người đàn ông chân thật ở đó, một người thực sự tin vào Đức Chúa Trời và đặt niềm tin của mình ở đó. Anh em biết gì không? Tôi sẽ kể với anh em. Tôi thấy nhiều bác sĩ tin vào sự chữa lành Thiên liêng hơn là những thầy giảng. Đúng thế. Anh em nói chuyện với họ. Nói, “Chắc chắn vậy.” Và khi anh ấy... Khi tôi rời đi, anh ấy đã nắm lấy tay tôi, anh ấy nói, “Anh Branham, anh làm nhiều cho nhân loại hơn những gì tôi có thể làm.” Anh ấy nói, “Đúng thế.” Nói, “Anh có thể giúp những người mà tôi thậm chí không thể đụng vào.” Nói, “Đúng thế.”

33 Tôi đã nói, “Vâng, tất nhiên, anh có thể khâu, hoặc sắp đặt xương, hoặc điều gì đó như thế. Nhưng Đức Chúa Trời làm sự chữa lành.”

34 Anh ấy nói, “Đúng rồi.” A-men.Ồ, tôi thích gặp những người có đầu óc rộng rãi, suy nghĩ hợp lý. Tôi nghĩ đến phẫu thuật, và bác sĩ y khoa, và chỉnh hình, nắn xương, sự chữa lành Thiêng liêng, và tất cả cùng nhau, nếu điều nào trong số đó có thể giúp ích cho bất cứ ai, tôi sẽ ủng hộ điều đó. Và khi anh em thấy một bác sĩ lên án một thầy giảng; thầy giảng lên án một bác sĩ; và một nhà nắn xương lên án—lên án một bác sĩ phẫu thuật; bác sĩ phẫu thuật kết tội một bác sĩ y tế; anh em có thể tưởng tượng điều này, có một số động cơ ích kỷ ở đâu đó. Đúng vậy, bởi vì mỗi người trong số họ đã chứng minh rằng họ giúp đỡ ai đó. Điều đó hoàn toàn đúng.

35 Bây giờ vấn đề của nó là, tôi nghĩ, nếu động cơ của chúng ta là đúng, và tấm lòng của chúng ta là đúng cho dân sự, thì tất cả chúng ta phải làm việc cùng nhau để giúp đỡ đồng loại của chúng ta, để tạo ra một cuộc sống dễ dàng hơn. Và thế thì động cơ của anh em thì không ích kỷ, dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời Đấng ban cho tất cả mọi thứ một cách nhưng không. A-men. Vâng thưa quý vị.Ồ, chúng ta không nên có bất kỳ sự ích kỷ nào ở đâu cả; nó phải là hoàn hảo.

36 Nếu phương pháp nắn khớp xương có thể giúp được người *này*, và phương pháp nắn xương giúp người *này*, thì phẫu thuật sẽ giúp được người *này*, và điều gì khác giúp ích cho người *kia*, chúng ta hãy cầu nguyện cho tất cả điều đó, a-men, rằng Đức Chúa Trời sẽ thật sự giúp những người thân yêu của Ngài được khỏe mạnh và hạnh phúc. Bởi vì, chúng tôi không có nhiều thời gian ở lại đây lâu, chỉ vài ngày, và chúng tôi sẽ lên đường, đi đến một nơi khác. Vì vậy, những gì chúng tôi đang cố gắng làm là làm cho cuộc sống dễ dàng hơn một chút để anh chị em có thể có khoảng thời gian vui vẻ hơn khi ở đây. A-men.

37 Bây giờ dựa trên ý nghĩ này, chúng ta hãy cúi đầu trước khi mở Kinh Thánh và thưa chuyện với Đấng Cứu Rỗi đáng yêu của chúng ta.

³⁸ Lạy Cha Thiên Thượng, nhân từ của chúng con, chúng con đến thật khiêm nhường sáng nay trong sự Hiện diện của Cha, và cảm ơn Cha trên tất cả mọi thứ đã từng có trên đất, hoặc sẽ có, vì Đức Chúa Jêsus Christ. Vì, Ngài là Đấng đã đem con người và Đức Chúa Trời đến với nhau, và hòa giải chúng con với những người xa lạ nghèo hèn bất xứng, không tin kính, xa cách Đức Chúa Trời, bởi—bởi sự lựa chọn, của chính chúng con, chúng con đã chọn lựa theo ý riêng mình, và bỏ đi khỏi Ngài. Và Ngài thật tốt lành đã đến, và trong khi chúng con làm Đức Chúa Trời không vui lòng, trong khi chúng con là tội nhân, xa cách Đức Chúa Trời, Ngài đã hòa giải chúng con trở lại với Cha, qua sự đổ ra Huyết của Chính Ngài.

³⁹ Thật chúng con cảm ơn Ngài biết bao! Và ngày nay đứng như một Đấng Trung Bảo, Đấng duy nhất giữa Đức Chúa Trời và con người, Đấng có thể đến cầu nguyện trước sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, qua nền tảng của Huyết của Chính Ngài mà Ngài đã đổ ra trên đất để đến với sự Vinh hiển. Đến trong thế gian này bằng con đường của một chuồng gia súc, được sinh ra trong máng cỏ. Đã đi ra khỏi trái đất, qua hình phạt tử hình. Trái đất không muốn có Ngài. Thiên đàng không thể tiếp nhận Ngài, bởi vì Ngài là một tội nhân, Ngài đã gánh tội lỗi của chúng con trên Ngài. Trái đất không muốn có Ngài. Họ từ chối Ngài, “Hãy tránh xa một Người như vậy!” Ngài thậm chí đã...thậm chí không có một nơi để sinh ra, hoặc một nơi để chết. Và Ngài bị treo giữa Trời và đất; Thiên đàng không thể tiếp nhận Ngài, trái đất cũng không muốn có Ngài. Và Ngài đã chết, dù sao đi nữa, để cứu chúng con khỏi tội lỗi, để chữa lành bệnh tật của chúng con, để ban cho chúng con sự vui mừng và một nơi ở lại đáng yêu trong khi chúng con còn ở đây trên đất. Thật là một Đấng Cứu Thế tuyệt vời! Ôi, chúng con cảm ơn Ngài vì Ngài biết bao!

⁴⁰ Hỡi Đức Chúa Trời, xin để mọi sự tôn thờ của tấm lòng chúng con được tuôn đổ lên Ngài, và chỉ một mình Ngài. Xin cho mọi sự tôn trọng và mọi sự thờ phượng, mọi thứ phát xuất từ môi miệng hoặc tấm lòng của chúng con, nguyện nó được đặt trên Ngài là Đấng xứng đáng cho tất cả, Đấng ngự trên Ngài một ngày nào đó, với Sách trong tay Ngài. Không một người nào trên Thiên đàng

hoặc trái đất xứng đáng hoặc thậm chí có thể nhìn vào Sách, hoặc tháo các Ấn đã niêm phong Sách. Và Chiên Con đã bị giết này, trước khi lập nền tảng của trái đất, đến, lấy Nó từ tay Ngài, mở các Ấn ra và tiết lộ Lời—Lời, cho dân sự.

41 Và, thưa Cha, hôm nay chúng con cầu nguyện rằng Thánh Linh của Ngài sẽ giải thoát tâm hồn chúng con khỏi mọi sự tối tăm của nó, giải thoát lưới của chúng con khỏi tất cả những gì thấp hèn, tha thứ tất cả tội lỗi của chúng con, và xóa đi mọi sự tối tăm, và lắng đọng vào trong lòng của chúng con sáng nay.

42 Và đặc biệt là những em thiếu nhi này, Chúa ôi, xin ban phước cho chúng khi chúng ngồi đây sáng nay với người mẹ đáng yêu của chúng. Chúa ôi, chúng con cảm ơn Ngài về tình mẫu tử, về những người nữ chân chính! Ở giữa sự tối tăm và sự sùng bái thần tượng, cũng như sự ô uế và thối nát của thế giới, nhưng chúng con có được những người mẹ chân chính, thực sự. Thật chúng con cảm ơn Ngài vì họ! Già lẫn trẻ, đều như nhau, chúng con đồng thanh cảm ơn Cha về tình mẫu tử thực sự. Và chúng con cầu xin, Chúa ôi, Ngài sẽ ban ơn cho họ.

43 Chúng con thấy, sáng nay ngồi ở đây, nhiều anh chị em chúng con cài hoa hồng trắng hoặc hoa cẩm chướng trắng, nghĩa là người mẹ thiêng liêng thân yêu của họ đã vượt ra ngoài bức màn, ở phía bên kia; không chết, nhưng sống mãi mãi. Một ngày nào đó, họ cũng sẽ đến, xuống sông, và ở đó họ sẽ gặp lại bà ấy, ở phía bên kia. Nhiều người đang cài hoa hồng đỏ, mẹ vẫn ở đây. Chúng con cảm ơn Ngài vì điều đó.

44 Chúng con cầu nguyện rằng Ngài sẽ ban phước cho chúng con khi chúng con học Lời của Ngài, vì chúng con cầu xin điều ấy trong Danh Đấng Christ. A-men.

45 Bây giờ xin Chúa ban phước cho anh chị em. Và chúng ta bắt đầu ngay với Lời sáng nay. Bây giờ, trước tiên, trước vở kịch nhỏ này, tôi nghĩ cho các bà mẹ và các em nhỏ...Và họ có thể sẽ nghe thấy tôi, bởi vì việc này có tiếng nói khá rõ ràng. Và tôi sẽ đưa ra một vở kịch nhỏ, bởi vì bây giờ tôi đã nhận thấy các buổi nhóm của tôi, đôi khi vở kịch giúp ích rất nhiều. Anh em không nghĩ vậy chăng? Các bạn nhỏ hiểu điều đó rõ hơn. Tôi đang nhìn một

vài cậu bé có đôi mắt sáng đang ngồi, đang nhìn tôi bây giờ, mà sẽ là những người đàn ông của tương lai nếu có một ngày mai.

⁴⁶ Và bây giờ trước khi chúng ta có bất kỳ vở kịch nào hoặc bất kỳ điều gì khác sẽ diễn ra trong nhà thờ, nó phải có nền tảng Kinh Thánh. A-men. Nó phải là nền tảng Kinh Thánh. Trước tiên, chúng ta hãy lật lại Ma-thi-ơ, chương 16 và câu 25, và chúng ta sẽ đọc những câu này. Trước tiên, trong khi chúng ta đang đọc, hãy chuẩn bị sẵn sàng, có thể đến lúc đó các bạn nhỏ sẽ ra ngoài. Bây giờ Ma-thi-ơ 16:25, chúng ta đọc câu này:

Vì hễ ai cứu mạng sống mình thì sẽ mất: còn ai vì có Ta mà mất mạng sống thì sẽ tìm được lại.

⁴⁷ Bây giờ, đây là một Kinh Thánh rất quan trọng. Tất cả chúng ta hãy đọc nó cùng nhau. Anh em nói gì? Tất cả mọi người, những em trẻ nhỏ và tất cả, cùng nhau bây giờ. [Anh Branham và hội chúng cùng đọc lời Kinh Thánh với nhau—Bt.]

Vì hễ ai cứu mạng sống mình thì sẽ mất: còn ai vì có Ta mà mất mạng sống thì sẽ tìm được lại.

⁴⁸ Các em biết đấy, các bé trai và bé gái, và tôi biết những người lớn hơn sẽ thích điều này giống như những đứa trẻ. Nhưng, lời Kinh Thánh đó rất quan trọng! Và một số lời Kinh Thánh quan trọng đến nỗi Đức Chúa Trời đưa nó vào cả bốn sách Phúc âm: Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca, và Giăng. Nhưng, điều này rất quan trọng cho đến nỗi Ngài đưa nó vào Phúc âm sáu lần! Sáu lần điều này đến từ Chính môi của Ngài, Chúa Jêsus.

⁴⁹ Bây giờ lật qua Mác, chúng ta sẽ lật qua ở đó, đến chương thứ 8 của Mác, và bắt đầu với câu thứ 34, và tôi sẽ đọc một số câu ở đó. Và tôi muốn các bạn chú ý đến điều này một lần nữa, chỉ với một sự liên tục về điều này nơi Chúa Jêsus đã nói điều đó. Và hãy nhớ, Ngài đã đưa nó vào sáu lần trong Phúc âm, vì vậy nó sẽ chắc chắn! Hai là một lời chứng, nhưng Ngài đã nói điều đó ba lần, hãy xem, vì vậy chắc chắn rằng các bạn sẽ nhớ nó.

Và khi Ngài đã—Ngài đã kêu dân chúng đến với Ngài và các môn đồ của Ngài, mà phán cùng họ rằng, Nếu ai muốn theo Ta, hãy để người đó từ bỏ chính mình,...vác thập tự giá mình, mà theo Ta.

⁵⁰ Bây giờ, một trong những dịch giả nói, “Hãy vác thập giá mình và theo Ta hàng ngày.” Bây giờ, bây giờ là câu thứ 35. Lắng nghe:

Vì hễ ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất nó; còn ai vì có Ta và Phúc âm mà mất mạng sống mình, thì sẽ cứu được nó.

Người nào nếu được cả thiên hạ, mà mất linh hồn mình, thì có ích gì?

Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư?

⁵¹ Bây giờ chúng ta hãy lấy câu thứ 35 này và trích dẫn nó với nhau bây giờ. Được rồi. Nào chúng ta hãy nói điều đó cùng nhau. Chúng ta sẽ lấy Mác 8:16, bây giờ chúng ta hãy nói điều đó với nhau; Mác 8:16, xin thứ lỗi, Mác 8:16, 35. Không, tôi đã sai. Mác 8, xin lỗi. Mác, Thánh Mác, chương thứ 8, câu thứ 35. Bây giờ chúng ta hãy thử nó. Thánh Mác, chương thứ 8, câu thứ 35. Bây giờ chúng ta đã có nó. Hãy đọc nó. [Anh Branham và hội chúng cùng đọc lời Kinh Thánh sau đây với nhau—Bt.]

Vì hễ ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất nó; còn hễ ai vì có Ta và vì có Phúc âm sẽ mất mạng sống mình,... sẽ cứu được nó.

⁵² Điều đó kỳ diệu không? Bây giờ, chúng ta sẽ bắt đầu với câu chuyện nhỏ của mình, và khi bọn trẻ đến, chúng sẽ thay thế. Những người giữ trật tự nhìn chúng khi chúng, một cách im lặng...anh em xem liệu anh em có thể đưa chúng vào đây không, khi chúng ta lấy và đưa ra câu chuyện của mình. Chúng ta sẽ dựa vào điều này, sáng nay, trên một vở kịch. Và tôi, rất nhiều thời gian, ở đây vài ngày trước tôi...

⁵³ Anh và Chị Wood đã ở với tôi, tôi tin rằng, ở trên đó trong buổi nhóm vừa rồi, và tôi đang nói chuyện tại Buổi Điểm tâm dành cho Thương Gia Cơ-đốc. Và tôi đã đưa ra một vở kịch nhỏ về Xa-chê trong...trên cây sung, và, khi Chúa Jêsus đến gần, và thế nào mà ông kiếm một thùng rác, anh em biết (và kịch hóa nó), và đứng lên trên một cây, để nhìn thấy Chúa Jêsus; anh em biết đấy, thương gia đang ngồi trên cây, trốn khỏi Chúa Jêsus. Và dường như thế, Chúa Jêsus đã không biết ông đang ở đâu, anh

em biết đấy. Và sau đó ông ấy nói, “Ồ, họ nói với tôi rằng Người đó biết mọi thứ và có thể nói trước mọi thứ, và biết con cá đã có một đồng xu ở đâu. Tôi không tin điều đó.” Và Chúa Jêsus đi ngay đến dưới cây. Và ông ta nói, “Ồ, người ấy không thể nhìn thấy mình, mình đang ngồi trên một cái cây.”

54 Chúa Jêsus dừng lại và nhìn lên, và nói, “Hỡi Xa-chê, hãy xuống.” Không chỉ biết ông ở trên đó, mà Ngài còn biết ông là ai.

55 Vì vậy tôi nghĩ đôi khi một vở kịch nhỏ giúp ích cho những người già, những chàng trai và cô gái, cũng như những em nhỏ.

56 Vì vậy bây giờ các bạn có thể hỏi tôi, sau khi chuyện này kết thúc, “Anh Branham, anh lấy thông tin này của những nhân vật và những tên này ở đâu?” Một số trong đó, tôi đã được người bạn tốt của tôi, Anh Booth-Clibborn, giúp đỡ. Và một tác phẩm khác, của Josephus, nhà sử học vĩ đại. Và sau đó là những cuốn sách về lịch sử mà tôi đã đọc, về sự kiện này, và vân vân. Và đó là cách tôi lấy thông tin của mình từ những gì chúng ta sẽ đưa ra trong vở kịch sáng nay, về việc này.

57 Tôi thấy những em nhỏ của chúng ta sắp ra mắt bây giờ, và cho câu chuyện sáng nay mà chúng ta sẽ đưa ra. Bây giờ, các cậu bé và cô bé, nếu có thể, như nhiều em muốn, hãy lên ngay phía trước đây. Chúng ta có năm hoặc sáu ghế trống. Nếu các em muốn đến ngay đây, chúng tôi rất vui khi có các em. Chúng chỉ đang đến đúng lúc cho vở kịch nhỏ ở đây.

58 Và bây giờ đó là cách tôi lấy thông tin này, cách tôi tìm thấy nó. Người nào đó có thể chỉ trích và nói, “Chà, tôi chưa bao giờ đọc phần đó trong Kinh Thánh.” Nhưng, nếu các bạn chưa đọc nó, lịch sử đã chọn ra, các bạn thấy đấy. Vì vậy, tất cả đều là một câu chuyện giống nhau, chỉ khác là đưa ra trong một—một—một màn kịch nhỏ.

59 Và, vì vậy, đó là cách thực hiện nó! Chính là nó! Đó là em trai của anh? Ồ, chắc chắn cậu ấy trông giống anh! Và cậu ấy là một cậu bé tốt. Anh em thật có thể nói vậy. Được rồi.

60 Bây giờ các em muốn lên đây và ngồi xuống đây không? Có hai cô bé, hoặc ba cô bé. Chao ôi, điều đó thật tốt và thật tuyệt! Bây giờ tôi muốn...Câu chuyện nhỏ sáng nay dành cho các em

gái và các em trai. Cô Collins, tôi tin rằng có cô ở đó, và cô bé kia; em muốn đến ngay chỗ đó, cùng, và ngồi xuống. Vâng, tôi tin rằng có một chỗ ở ngay đây, nếu cô ấy muốn—muốn di chuyển cuốn sổ của mình. Và—và rồi ngay trên đây là một vài chỗ ngồi ở trên đây.

⁶¹ Tôi muốn tất cả những cậu bé và cô bé này ở phía trước, để tôi có thể nói chuyện với chúng. Đây, đây, chúng ta có một số ghế ở đây. Chúng ta chỉ thấy rằng các em lấy một số ghế. Vâng, thưa anh. Một số họ sẽ giúp chúng ta ngay tại đây. Vì vậy, chúng ta muốn điều này chỉ dành cho những cậu bé và cô bé này. Ô, chào ôi! Nó không tốt sao? Bây giờ đó là...Tôi tin rằng anh sẽ phải lấy thêm một vài cái nữa, Anh Neville, tôi thấy một vài em nữa sắp đến. Và bây giờ điều đó thật ổn!

⁶² Có bao nhiêu bà mẹ ở đây? Giơ tay quý vị lên. Ô, thật tuyệt vời! Bây giờ, điều đó thật tốt và tuyệt vời.

⁶³ Bây giờ nếu các em gái nhỏ ở phía sau muốn lên đây, hãy đến ngay, nếu các em đủ lớn để xa mẹ. Và mẹ muốn đưa con lên đây, ô, hãy bảo mẹ đến ngay. Nó cũng dành cho mẹ. Được rồi, nào.

⁶⁴ Tôi nói với các em, các con, chúng ta vừa đọc một câu. Em nào muốn trích dẫn nó giúp tôi? Các em cùng tôi trích dẫn câu này nhé? Nào, nó được tìm thấy trong Thánh Ma-thi-ơ, chương 16 và câu 25, những gì chúng ta sẽ nói về. Bây giờ những em nhỏ này...Mỗi cậu bé và cô bé, sáng nay, hãy trích dẫn câu này với tôi bây giờ: [Các bé trai và bé gái lặp lại sau khi Anh Branham—Bt.] Nói, “Thánh Ma-thi-ơ, chương 16, câu 25.” Bây giờ các em lặp lại với tôi: “Vì hễ ai cứu được mạng sống mình thì sẽ mất; và hễ ai sẽ mất mạng sống của mình vì cơ Ta, thì sẽ cứu được nó.” Sẽ cứu được nó. Hãy nói lại lần nữa: “Hễ ai sẽ mất mạng sống của mình vì cơ Ta thì sẽ cứu được nó.” Tuyệt vời!

⁶⁵ Bây giờ, các chàng trai và cô gái, các em biết gì không? Có rất nhiều thứ trên đời thực sự có giá trị. Và một trong những điều đó là, các em có nó với mình ngày hôm nay, đó là linh hồn bên trong thân thể đó. Và đó là điều quý giá nhất trên thế giới, đối với các em. Đúng vậy không, mẹ? Hãy nói, “A-men.” [Các bà mẹ nói, “A-men.”—Bt.] Điều giá trị nhất mà các em có được là linh hồn của mình. Và bây giờ nếu các em giữ linh hồn của mình, thì

các em sẽ mất nó. Và nếu các em mất linh hồn, thì các em sẽ cứu nó; nếu các em đánh mất linh hồn của mình cho Chúa Jêsus, đấy. Nói cách khác, nếu các em tin Chúa Jêsus, các em trở thành môn đồ của Ngài. Và rồi nếu bạn dâng cuộc đời mình cho Chúa Jêsus khi bạn còn trẻ như thế này, và sau đó bạn sẽ...Ngài sẽ cứu nó vào Sự sống đời đời. Nhưng nếu các em—nếu các em muốn giữ nó, các em sẽ mất nó; vâng, các em sẽ mất. Các em muốn hành động như những cô gái và chàng trai khác quanh đây, và đi ra ngoài và làm như họ, thì các em sẽ—các em sẽ—các em sẽ mất nó. Nhưng nếu các em muốn dâng sự sống của mình cho Chúa Jêsus, thì các em sẽ cứu nó cho Đời đời và mãi mãi.

⁶⁶ Bây giờ, các em nhớ rằng bây giờ, điều quý giá nhất trên thế giới này, chính là linh hồn nhỏ bé của các em. Và nếu các em giữ nó, các em sẽ mất nó; nếu các em dâng nó cho Chúa Jêsus, các em sẽ cứu nó. Các em có thể nói điều đó với tôi không? Nếu...[Các chàng trai và cô gái lặp lại theo Anh Branham—Bt.] Nói, “Nếu tôi giữ nó, tôi sẽ mất nó; và nếu tôi dâng nó cho Chúa Jêsus, tôi sẽ cứu được nó.” Chính là thế! Bây giờ các em đã có nó. Chẳng phải...

⁶⁷ Tất cả các bà mẹ đều nghĩ điều đó là tốt, hãy nói, “A-men.” [Các bà mẹ nói, “A-men!”—Bt.] Ồ, tốt lắm! Điều đó tốt.

⁶⁸ Bây giờ, các bạn thấy đấy, có một điều các bạn có thể làm. Bây giờ, các bạn tiếp tục. Nếu họ muốn hành động như thế, và có cả thế giới của họ muốn...Nếu các chàng trai và cô gái muốn ra ngoài đó và làm mọi việc, và kể chuyện và nói những điều sai trái, và—và gian lận và ăn cắp, và—và làm những điều xấu, và sao chép trong trường học, và những điều, cứ tiếp tục; họ đã mất. Họ mất nó. Nhưng nếu các em dâng nó cho Chúa Jêsus, họ sẽ không làm điều đó, và rồi điều đó sẽ cứu nó. Đó là những gì các em muốn làm. Phải không?

⁶⁹ Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu trong câu chuyện nhỏ của chúng ta. Vậy thì, đó là nền tảng của chúng ta, bây giờ các em nhớ điều đó. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu câu chuyện nhỏ của chúng ta. Bây giờ, với những người già, và với các—các ông bố bà mẹ, cũng hãy lắng nghe, bây giờ; quý vị, đặc biệt là các ông bố bà mẹ. Bây giờ chỉ...và chúng ta sẽ bắt đầu. Anh chị em thích những câu chuyện nhỏ đó không? Thích không? Ồ, tôi thật yêu chúng! Đặc

biệt là bây giờ...Anh chị em đã đọc rất nhiều câu chuyện không có thật. Nhưng câu chuyện này là thật, hoàn toàn là Sự thật, mọi Lời của nó. Nó có trong Kinh Thánh của Đức Chúa Trời, vì vậy nó phải là Lẽ thật, đấy, vì Đó là Lời của Đức Chúa Trời. Lời của Đức Chúa Trời là Lẽ thật.

70 “Bây giờ, em biết không,” nói, “tôi mệt quá. Tôi—tôi—tôi mệt muốn chết.”

71 “Ồ,” nói, “tại sao anh không lên lầu và đi ngủ? Nằm xuống giường, ghé sofa trên đó, và ngủ đi.”

72 Ông ấy nói, “Nhưng, ồ, anh quá mệt mỗi.” Ông ấy nói, “Ôi, em yêu, nếu em đã thấy những gì anh đã thấy hôm nay!Ồ, anh là...anh, cái gì...Anh thậm chí không muốn ăn bữa ăn tối nào! Ôi, thật là khủng khiếp, cảnh tượng mà anh đã thấy hôm nay!”

Nói, “Ồ, anh đã thấy gì?”

73 Nói, “Ồ, anh không thể nói với em, trước lũ trẻ, ôi, điều đó quá khủng khiếp! Chà, nó tồi tệ!”

“Ồ, anh đã thấy gì?”

74 “Chà, anh sẽ lên lầu và nằm nghỉ một lát, và sau đó—và rồi sau bữa ăn tối, khi chúng ta đưa tất cả bọn trẻ đi ngủ, thì anh sẽ kể cho em nghe điều gì đã xảy ra hôm nay.”

“Được rồi,” bà ấy nói.

75 Và anh ấy đi lên lầu. Anh ấy nằm xuống. “Ôi, mệt quá! Ôi, chao ôi!” Các con biết bố như thế nào khi ông mệt mỗi, thực sự mệt mỗi!

76 Và một lúc sau, cô gái nhỏ có đôi mắt sáng, cô ấy bắt đầu chạy quanh sàn và nói hơi lớn tiếng. Nói, “Suyt-suyt-suyt, suyt-suyt-suyt, đừng làm vậy. Con sẽ làm bố thức dậy. Và, ồ, ông ấy rất mệt mỗi cho đến nỗi ông ấy—ông ấy muốn chết. Ông ấy không muốn sống nữa. Và nếu bố thấy mệt, thì, chúng ta nên để bố ngủ một chút. Đừng đánh thức bố.” Và bé Mi-ri-am, bé đi tới và ngồi xuống, thực sự yên lặng.

77 Và một lúc sau, bà đã chuẩn bị xong bữa tối, vì vậy bà leo lên cầu thang và bà—bà gọi ông, “Am-ram?”

⁷⁸ Và ông nói, “Vâng, Giô-kê-bết, đây. Tôi đang xuống đây.” Vì vậy họ đi xuống các bậc thang, các em biết đấy, và họ đã có một bữa tối vui vẻ.

⁷⁹ Vì vậy sau khi họ ăn tối, và cậu bé—cậu bé và cô bé đã ăn hết bữa tối của mình, ồ, họ...mẹ cất đồ đi và bà bảo chúng vào giường.

⁸⁰ Và sau đó bà đi vào phòng, bà và chồng bà, và họ ngồi xuống. Nói, “Ồ, này, anh đã thấy gì ngày hôm nay, Am-ram, mà khiến anh trở nên rất—rất buồn tối nay, đến nỗi thậm chí anh không muốn sống?”

⁸¹ “Ồ,” ông nói, “em yêu, anh—anh thật không thể hiểu nổi.” Ông nói, “Anh đã thấy...Ồ, chúng ta thấy nó hàng ngày, nhưng hôm nay thì đặc biệt hơn.” Nói, “Ồ, tôi—tôi đã nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp nhất mà tôi từng thấy.” Nói, “Những cậu bé đáng thương của chúng ta, một số chưa quá mười hai tuổi, kéo toa xe cũ to lớn đó, với những sợi dây thừng quấn quanh cổ chúng như *thế*. Và những đứa trẻ tội nghiệp đó đã kéo cho đến khi chúng không thể kéo được nữa, lên con dốc rất lớn đó, những viên đá lớn đó ở đó, và chúng không thể đi xa hơn. Và một lúc sau toa xe bắt đầu kêu cọt két và đi rất chậm, và một lúc sau thì dừng lại. Trên đường có một người đàn ông đến, ồ, anh ta là một kẻ điên rồ! Anh ta gầm lên, ‘Tại sao chúng mày lại dừng toa xe này?’ ‘Wham!’ với những cái roi rắn già to lớn đó, và quất nó qua lưng, và máu chảy ra trên lưng của chúng, và chảy xuống như *thế*. Và những đứa trẻ tội nghiệp chỉ biết bám vào sợi dây này và khóc.” Nói, “Ôi, Giô-kê-bết! Chúng ta có thể làm gì, mẹ?” Nói, “Chúng ta là dân của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã ban phước cho chúng ta. Chúng ta là con cháu của Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp. Và tại sao chúng ta phải xuống đây làm nô lệ cho những thứ này? Ôi, thật khủng khiếp khi những cậu bé tội nghiệp đó đã khóc. Ồ, và tôi cầu nguyện và tôi cầu nguyện và tôi cầu nguyện, Giô-kê-bết, và có vẻ như Đức Chúa Trời thậm chí không nghe tôi. Tôi cầu nguyện và tôi cầu nguyện, và Ngài dường như Ngài bịt tai, Ngài hoàn toàn không nghe tôi. Ngài dường như Ngài không còn quan tâm nữa.”

82 “Bây giờ,” bà nói, “kia, Am-ram, nghe dường như không giống anh. Anh là một người cha thực sự, và anh...Nghe có vẻ không giống anh, bởi vì anh luôn động viên chúng ta, nói với chúng ta rằng hãy có niềm tin vào Đức Chúa Trời.”

83 “Ồ, nhưng, em ơi, vì anh cầu nguyện rất nhiều mà Đức Chúa Trời vẫn không nghe anh, và có vẻ như nó chỉ trở nên tồi tệ hơn mọi lúc. Anh càng cầu nguyện, nó càng trở nên tồi tệ.”

84 Nhưng, hỏi các bé trai và bé gái, Đức Chúa Trời có nghe thấy lời cầu nguyện không? [Các em nói, “Có.”—Bt.] Ngài nghe lời cầu nguyện. Đức Chúa Trời có nhậm lời cầu nguyện không? [“Có.”] Vâng. Ngài có trả lời thật nhanh không? Không phải lúc nào cũng vậy. Phải không? Không. Đôi khi Ngài bắt chúng ta phải chờ đợi. Đúng thế không? [“Vâng.”] Nhưng, Đức Chúa Trời đáp lời cầu nguyện, phải không? Và chỉ vì mọi thứ đang diễn ra sai lầm, đó không phải là dấu hiệu chúng ta nên bỏ cầu nguyện. Chúng ta cứ cầu nguyện, dù sao đi nữa, phải không? Đúng rồi. Bây giờ, các em đã trả lời đúng. Đức Chúa Trời đáp lời cầu nguyện. Chúng ta hãy nói điều đó cùng nhau. “Đức Chúa Trời đáp lời cầu nguyện.” Đúng. Cho dù hoàn cảnh ra sao, Ngài vẫn trả lời, dù sao đi nữa. Được rồi.

“Ồ, anh sẽ cầu nguyện lần nữa chứ?”

85 “Vâng.” Và bố có một căn phòng bí mật trên gác mái nơi ông đến cầu nguyện. Vì vậy ông ấy lên ở đó vào đêm hôm ấy, ông quỳ xuống bên cạnh, ông nói...Bây giờ ông nói, “Giô-kê-bết, bây giờ em hãy tiếp tục và đi ngủ, em và những đứa trẻ. Bởi vì, đừng làm phiền anh, có lẽ anh sẽ cầu nguyện suốt đêm nay.”

86 Vì vậy ông ấy quỳ xuống, và ông cầu nguyện và ông cầu nguyện. Tôi thấy ông đưa tay lên và nói, “Hỡi Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác, và của Gia-cốp, xin nhớ lời hứa của Ngài với dân sự Ngài! Chúng con ở đây trên đường xuống Ai Cập, và chúng con đang bị ở dưới ách nô lệ. Và, ồ, những người đốc công tàn ác của chúng con đang—đang thúc ép chúng con làm mọi thứ, và đánh đập chúng con khắp nơi, và những người dân tội nghiệp của chúng con—bị lột trần, và họ dùng roi quất vào người chúng con. Và chúng con là dân sự của Ngài. Lạy Chúa, chắc chắn Ngài sẽ nghe lời cầu nguyện! Chắc chắn Ngài sẽ đáp lời cầu nguyện!”

Và con cầu nguyện và con cầu nguyện và con cầu nguyện, và Ngài dường như thậm chí không trả lời con. Nhưng, Đức Chúa Trời ôi, con tin rằng Ngài là Đức Chúa Trời, và cuối cùng Ngài sẽ nhậm lời cầu nguyện.” Và ông đã cầu nguyện như thế, gần như suốt đêm.

⁸⁷ Và sáng hôm sau, khoảng ba hoặc bốn giờ, ông đi xuống những bậc thang nhỏ. Và ông nhìn ra đằng kia, và có người vợ bé bỏng đáng yêu của ông, Giô-kê-bết thân yêu. Bà ấy đã ở đó trên giường ngủ. Và bé A-rôn và bé Mi-ri-am đã được đặt trên giường, vì vậy họ thật buồn ngủ hết sức, và ngủ thiếp. Được rồi. Ông nói với bà...Bà nói, “Trời sắp muện, và anh chỉ đang...”

⁸⁸ “Vâng, anh đã cầu nguyện cả đêm.” Mắt ông ứa nước mắt, vì ông khóc cho dân sự.

⁸⁹ Và bà nói, “Nhìn kia, Am-ram, anh không nên quá chú tâm vào điều đó.”

⁹⁰ “Bây giờ,” ông nói, “nghe đây, em à. Tốt đấy. Nhưng bây giờ hãy nhìn xem, em có hai đứa trẻ để nuôi dưỡng ở đây. Và gánh nặng là của anh. Nếu ai đó không cầu nguyện cho dân sự đáng thương của chúng ta, họ sẽ ra sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu người nào đó không nặng lòng với dân sự? Người nào đó phải cầu nguyện.”

“Ồ,” bà nói, “Am-ram, gánh nặng không phải là tất cả của anh.”

⁹¹ “Ồ, nó có vẻ như vậy. Và dù sao đi nữa, anh sẽ cầu nguyện, dù thế nào đi nữa, mọi lúc!”

⁹² Đi làm ngày hôm đó. Và mỗi ngày ông đến và đi, và cũng công việc nhàm chán cũ. Và ông đã có một công việc nặng nhọc. Ông đã phải...Họ đổ vữa vào những cái khuôn to lớn, và ông phải đứng đó bên cái lò lớn đó. Khi họ mở nó ra, ồ, ôi chao, nó gần như xé rách lớp da của ông, cái nóng khủng khiếp đó! Ông sẽ đẩy những viên gạch kia trở lại vào trong đó và nung chúng, lấy chúng ra ngoài; để xây dựng những con đường lớn vĩ đại, và những tháp cao lớn vĩ đại, dành cho các thần tượng và mọi thứ. Và người đàn ông Cơ-đốc chân chính này ở dưới đó đang làm

việc như thế, cho kẻ thù. Nhưng ông là một nô lệ, ông đã ở trong tình trạng nô lệ. Ông phải làm điều đó.

93 Mỗi tối khi ông về nhà, ông sẽ cầu nguyện. Và đi lên các bậc thang một lần nữa, và cầu nguyện và cầu nguyện và cầu nguyện, và trở xuống lại. Không tốt hơn; cứ trở nên tồi tệ hơn.

94 Và một ngày nọ tại nơi làm việc ông nghe một tin đồn. Nói, “Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Nói cho tôi biết!” Ai đó thì thầm với nhau. Sau một hồi, trước một ngày kết thúc, nó đã lan khắp cả nước, sắp xảy ra chuyện gì.

95 Nó là chuyện gì vậy? Một hội đồng sẽ họp vào đêm đó. Vua Pha-ra-ôn, vị vua già độc ác sẽ gọi tất cả người của mình lại với nhau, và có một hội đồng lớn khác. Vì vậy họ đã có cuộc họp hội đồng lớn này ở dưới đó.

96 Vì vậy đêm đó ông đã đi vào, ồ, ông đã hoàn toàn buồn bã. Ông đi vào, và vợ ông nói, “Am-ram, anh yêu quý,” bà gặp ông ở cửa và hôn ông, và nói, “Em đã chuẩn bị bữa ăn tối của anh thật ngon và nóng. Nhưng,” nói, “anh ơi, trông anh xanh xao quá. Chuyện gì vậy?”

97 Nói, “Ôi, Giô-kê-bết, nếu em thật sự biết chuyện gì đang xảy ra! Ồ, nó còn tồi tệ hơn bao giờ hết!”

“Điều gì vậy?”

98 “Suyt-suyt, không được nói điều đó, lũ trẻ đang ở xung quanh. Chờ cho đến sau bữa ăn tối, và anh sẽ kể cho em nghe về điều đó.”

“Được.”

99 Vì vậy, bà đã chuẩn bị bữa tối. Và dậy ăn tối, và mang tất cả những đứa trẻ và đặt chúng vào giường.

100 Vì vậy, họ đã đi vào. Ông nói, “Giô-kê-bết, anh muốn nói với em một điều.” Nói, “Một trong những điều kinh khủng nhất đang xảy ra.”

“Điều gì vậy?”

101 Nói, “Họ sẽ có một hội đồng nữa hôm nay, tối nay. Và khi họ làm vậy, họ sẽ đặt thêm một số gánh nặng khác lên trên dân sự chúng ta.”

¹⁰² Vì vậy, thế thì, chúng ta hãy đi đến cung điện của nhà vua. Vua Pha-ra-ôn tập hợp tất cả họ ở đó, và nói, “Được rồi, tất cả các vị tướng! Các ngươi có chuyện gì ở đây vậy? Ta ra lệnh quanh đây! Những người này đang tăng lên về số lượng mọi lúc! Chuyện gì vậy? Chúng ta không thể dùng việc này lại được chẳng?” Nói, “Một ngày nào đó sẽ có một đội quân khác đến đây. Và tất cả những kẻ thù này của chúng ta, ngoài Gô-sen ở đằng kia, những người Y-sơ-ra-ên này, sẽ tham gia cùng với đội quân này, và họ sẽ thắng chúng ta. Và nền kinh tế vĩ đại của chúng ta sẽ sụp đổ, vương quốc vĩ đại của chúng ta sẽ bị hủy diệt. Họ sẽ chiếm lấy chúng ta. Chuyện gì vậy? Hãy lên tiếng, người nào đó! Các ngươi không biết điều gì để nói sao?” Ồ, ông ta tồi tệ, và rất tồi tệ. Tất cả các tướng, đều run.

Một trong số họ đứng lên và nói, “Vua Pha-ra-ôn vạn tuế.”

“À, hãy nói những gì ngươi định nói!”

¹⁰³ Nói, “Đức vua vạn tuế. Thừa bệ hạ, thưa ngài,” người ấy nói, “tôi muốn rằng vua sẽ đặt nhiều gánh nặng hơn lên dân đó.”

¹⁰⁴ “Đồ ngu! Người đã đặt rất nhiều gánh nặng lên dân ấy, nhưng bất chấp mọi thứ họ vẫn tăng lên gấp bội. Ồ, ngươi, nếu đó là tất cả những ý tưởng ngươi có, hãy giữ nó cho riêng mình!” Ồ, ông ấy thật thô bạo.

¹⁰⁵ Một lúc sau một người đứng lên, trên mặt nở nụ cười thật tươi, giống như ác quỷ. Và anh ta nói, “Vua Pha-ra-ôn vạn tuế.” Nói, “Tôi đã biết phải làm gì.”

Nói, “Được, hãy nói đi! Đừng đứng đó như thế!”

¹⁰⁶ Anh ta nói, “Tôi sẽ cho vua biết những gì chúng ta có thể làm.” Nói, “Vua biết đấy, những người này đang tăng rất nhanh.”

¹⁰⁷ “Vâng, đúng vậy!” Nói, “Một số người trong số họ, một số người của họ thậm chí có tới mười bốn người con, đôi khi họ có hai mươi đứa con. Và dân sự của chúng ta có thể không có.” Nói, “Chúng đang tăng rất nhanh, chúng thật sự bao phủ toàn bộ xứ.”

¹⁰⁸ Thấy đó, Đức Chúa Trời đang làm điều gì đó. Thấy đấy, Đức Chúa Trời luôn lừa ma quỷ, anh em thấy đấy. Hiểu không? Ngài biết những gì Ngài đang làm. Hiểu không? Và tất cả những người phụ nữ này thật sự có rất nhiều con.

109 “Tại sao,” anh ta nói, “Đức vua vạn tuế. Vâng, tôi sẽ cho vua biết điều gì. Mỗi khi một phụ nữ sinh một bé trai...Đi ra khỏi vùng đất này và gặp một số phụ nữ không...đó không phải là những bà mẹ. Vua thấy đấy, những phụ nữ chưa từng có con, những phụ nữ không muốn có con và không yêu trẻ con, những bà phù thủy già mũi dài. Thấy đó, mũi càng dài, càng tốt! Những ngón tay dài cũ, những khuôn mặt được tô vẽ, và lấy họ. Họ không biết tình yêu của một người mẹ là gì. Vì vậy nên khi một em bé trai được sinh ra, ồ, hãy để họ đi và lấy em bé trai đó, và đem nó ra và đập đầu vào tường, ném lại trong nhà cho bà mẹ như thế. Ném nó xuống một cái giếng lớn. Ồ, tốt hơn hết, hãy bắt nó ra và trói tay chân nó, và ném nó ra ngoài, và vỗ béo cho lũ cá sấu. Đó là cách để loại bỏ nó. Thế thì họ sẽ không gia tăng nhiều, vì sẽ không còn đàn ông; đã giết tất cả các bé trai.”

110 “Ồ,” Pha-ra-ôn nói, “tốt đấy! Đó là một ý kiến hay!” Thấy ma quỷ là gì không? Nó độc ác, phải không? Nói, “Vì vậy, đó là điều cần làm! Đi lấy...Người có...Bây giờ, người đã có ý tưởng đó, ta sẽ chỉ cho người giám sát điều đó. Người hãy đi ra và gặp tất cả những người phụ nữ lớn tuổi mà người biết, mà—mà chưa bao giờ làm những bà mẹ, và họ không yêu trẻ con. Và họ là...” Họ...

111 Anh em thấy đấy, một người mẹ phải yêu đứa con. Các em còn nhớ mẹ yêu các em như thế nào không? Chà, bây giờ thấy không, mẹ yêu những đứa con bé bỏng.

112 Nhưng họ phải kiếm được ai đó mà—mà họ đã không...mà đã không có con, không muốn không có con, chỉ—chỉ—chỉ là những người phụ nữ xấu xa thật sự. Và nói, “Hãy làm cho họ thành cảnh sát. Và khi người cho họ làm cảnh sát, và ra lệnh cho họ rằng họ có thể vào bất kỳ ngôi nhà nào họ muốn, và bắt mọi đứa bé ra và đập đầu nó vào tường, và cho cá sấu ăn. Mọi đứa bé!” Ôi, thật độc ác! Rồi các em biết họ đã làm gì không?

“Được rồi, tốt lắm!”

113 Rồi ngày hôm sau khi Am-ram xuống đó làm việc, ông nghe nói vấn đề đó đã được đưa ra.

114 Ồ, ông về nhà. Ông nói, “Ôi, Giô-kê-bết! Ôi, em ơi, để anh nói cho em nghe. Em biết lệnh đó, được ban hành là gì không?

Giết tất cả những bé trai sơ sinh.” Và ông đã kể cho bà. Nói, “Ôi, anh không thể chịu đựng được.” Ông lại đi lên cầu thang, để cầu nguyện. Đêm đó ông cầu nguyện như chưa từng cầu nguyện trước đó.

115 Chúng ta có nên tiếp tục cầu nguyện không? Ôi, cứ cầu nguyện! Đúng thế không? Cứ tiếp tục cầu nguyện, không có vấn đề gì xảy ra. Hãy tiếp tục cầu nguyện!

116 Bây giờ, và điều đầu tiên anh em biết, ông ấy đã cầu nguyện suốt đêm, “Ôi Chúa, xin thương xót! Xin cứu giúp, Chúa ôi! Chúng con cầu nguyện rằng Ngài sẽ giúp chúng con theo một cách nào đó.” Ông xuống lại, khoảng bình minh.

117 Ngày này qua ngày khác, và ồ, tiếng rú lên khắp đất nước! Mỗi ngày, họ đều nghe thấy tiếng la hét của các bà mẹ, lên và xuống trên đường phố. Người ta lấy đi những đứa con bé bỏng ra khỏi vòng tay của họ, những đứa con trai bé bỏng, dễ thương của họ. Những phù thủy già đó sẽ vào đó và, lấy đôi chân nhỏ bé của chúng, và đập chúng vào tường và giết chúng, và ném chúng vào những con cá sấu. Người mẹ tội nghiệp sẽ quỳ xuống, và bà sẽ khóc, “Ôi, đừng bắt con tôi! Đừng bắt con tôi!” Và, ồ, họ đã có một khoảng thời gian khủng khiếp!

118 Các em biết mẹ yêu đứa con bé bỏng như thế nào, và mẹ nựng cảm chúng như thế nào. Hãy nhớ cách mẹ sẽ đưa em đi và—và rửa cho các em, và hôn các em, và—và—và sẽ nói rằng các em xinh đẹp như thế nào. Và cách bà đưa đỡ các em ngủ vào ban đêm. Và, ồ, nếu—nếu em sẽ...một cánh cửa nhỏ sẽ mở ra, một luồng gió nhỏ đi qua, điều gì đó tương tự như thế, ồ, chào ôi, bà đã chạy thật nhanh và đóng cửa lại, che cho đứa con bé bỏng, và các em biết đấy, bà đã bế lấy nó. Bà yêu em. Thấy không? Bà yêu em. Ôi, bà yêu đứa con bé nhỏ tội nghiệp mà Chúa đã ban cho bà, nó không tự lực được và nó không thể tự giúp được mình, vì vậy bà yêu đứa con bé nhỏ đó. Và bà chỉ hôn những đứa con bé bỏng của mình và chơi với chúng, bởi vì bà là một người mẹ thực sự. Hiểu không?

119 Nhưng những bà già này mà giết trẻ sơ sinh, họ không biết tình mẫu tử là gì. Họ không phải là những người mẹ. Tất cả những gì họ nghĩ về, họ chỉ có thời gian dành cho tâm trí của

họ, những thứ thuộc về thế gian, vì vậy họ sẽ vào và giết những đứa trẻ nhỏ đó. Các em còn quá nhỏ để biết, nhưng nó vẫn đang tiếp diễn. Đúng thế. Giờ thì người lớn quý vị biết tôi đang nói gì. Đúng vậy, quá nhiều về điều đó! “Ồ,” các bạn nói, “Tôi sẽ không lấy...” Nhưng trường hợp phá thai cũng giống như vậy. Được rồi, nhưng các bạn thấy họ không biết tình yêu của mẹ là gì. Bây giờ các bạn biết tôi muốn nói gì khi tôi nói “những người mẹ thực sự”! Đúng thế. Không khác biệt; cùng một con quỷ đó! Vì vậy ở đó, lúc ấy, họ...Chỉ cần nghĩ đến hàng nghìn lần hàng nghìn lần ngàn, nó xảy ra hàng năm, nó tồi tệ như ở Ai Cập, hoặc tệ hơn.

¹²⁰ Và ở đó, lúc đó, họ bước vào, họ không có tình yêu của người mẹ, vì vậy họ sẽ bắt những đứa bé đó và giết chúng.Ồ, nó cứ ngày càng tệ hơn. Và một ngày nọ, có một tin đồn khác, họ sẽ có một buổi họp khác.

¹²¹ Pha-ra-ôn đã gọi tất cả các cố vấn của mình lại với nhau, họ, tất cả họ cùng nhau, họ vào đó: nói, “Được rồi, chúng vẫn đang tăng lên! Chúng ta sẽ làm gì về nó bây giờ?”

¹²² Cũng chính cái gã mặt quỷ ranh mãnh, quỷ quyệt này, đã đứng lên. Gã nói, “Vua Pha-ra-ôn vạn tuế. Tôi có ý kiến. Nghe này, vua đã có người đàn ông làm việc. Vua buộc chúng đóng một đồng gạch, rất nhiều mỗi ngày, hãy làm cho chúng không còn cọng rơm nào. Vua đã giết những—những đứa bé và mọi thứ, nhưng chúng vẫn đang tăng lên. Điều vua nên làm, là đưa phụ nữ cũng đi làm. Nếu vua để phụ nữ làm việc, thì họ sẽ không...” Đây, đó không phải là chỗ của phụ nữ. Không. Vì vậy họ nói, “Nhưng vua để phụ nữ làm việc, và đưa họ ra ngoài đó, và để họ cũng làm gạch. Và sau đó họ sẽ rất mệt mỗi khi họ bước vào nhà, họ—họ không thể nấu bữa tối cho chồng họ, họ không thể là một người mẹ tốt, đấy. Và vì vậy nếu họ đi làm và tiếp tục như vậy, vì vậy họ—họ sẽ không thể làm điều đó. Vì vậy, vua cũng bắt họ làm việc.”

¹²³ “Tốt đấy! Chao ôi, người là một người khôn ngoan.” Vì vậy, ông bắt tất cả phụ nữ làm việc.

¹²⁴ Và đây là Am-ram già đáng thương, đến trong đêm đó, nói, “Ôi, Giô-kê-bết, anh không biết chúng ta sẽ làm gì. Bây giờ họ đang đưa tất cả phụ nữ đi làm việc. Anh—anh nói với em, ồ, anh thật sự

không biết phải làm gì! Chúng ta là—chúng ta là—chúng ta chỉ là...Chúng ta là nô lệ, và chúng ta ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Anh—anh tiên đoán điều này: nếu Đức Chúa Trời làm bất cứ điều gì cho chúng ta, nó sẽ xảy ra sau khi tất cả chúng ta chết.”

125 Bây giờ, Chúa không chờ đợi như vậy, phải không? Không. Đôi khi Chúa chỉ theo dõi chúng ta, phải không? Được rồi.

126 Vì vậy nên đêm đó, ông nói, “Tôi sẽ đi lên và cầu nguyện như tôi chưa từng cầu nguyện trước đây!”

127 Bây giờ, đó là cách để cầu nguyện, phải không? Hãy cầu nguyện như các em chưa từng cầu nguyện trước đây, hãy thực sự bắt tay vào công việc! Hãy xem, nếu các em chỉ đi lên và nói, “Lạy Chúa, xin ban phước cho A và B gì đó,” Đức Chúa Trời không—không quan tâm nhiều đến điều đó. Nhưng khi các em thực sự quyết tâm! Khi các em những cậu bé và cô bé cầu nguyện, hãy thực sự quyết tâm! Các em có làm điều đó trong trường học không? Các em có—các em có cầu xin Chúa giúp đỡ mình trong trường học không? Khi nào—khi nào các em chuẩn bị đi học và không đạt điểm cao, các em hãy đi vào và thưa, “Đức Chúa Trời ôi, con—con muốn Ngài giúp con.”

128 Các em có cầu nguyện không? Bao nhiêu bé trai và bé gái cầu nguyện? Hãy đưa tay các em lên cho chúng ta thấy. Ồ, tốt lắm. Bây giờ, điều đó tốt. Các em có một nơi bí mật để các em đến cầu nguyện, nơi mẹ và bố thậm chí không nhìn thấy các em không? Các em có cầu nguyện như vậy không? Các em—các em không cầu nguyện như thế sao? Hãy có một nơi nhỏ, lén ra ngoài và cầu nguyện, và nói lời cầu nguyện nhỏ của mình. Các em nói điều đó mỗi tối trước khi đi ngủ không? Khi các em thức dậy vào buổi sáng, và điều gì? Ồ, điều đó tốt. Bao nhiêu bé trai và bé gái khác (giơ tay lên) đang cầu nguyện? Ở khắp tòa nhà. Ồ, tốt quá phải không? Chà, vậy thì, tốt rồi. Điều đó cho thấy các em có một người cha và người mẹ thực sự dạy con làm những điều này. Bây giờ, bây giờ khi các em thực sự gặp khó khăn, các em nên cầu nguyện một cách chân thành. Phải không?

129 Vì vậy, Am-ram thân mến, ông ấy đi lên tầng trên. Ồ, chao ôi! Ông không muốn dùng bữa tối. Ông nói, “Thật quá tồi tệ. Chao ôi!”

“Ồ,” bà ấy nói, “bố phải ăn bữa tối, bố à.”

“Thật không thể ăn được, Giô-kê-bết. Tôi thật không thể nào ăn được. Tôi—tôi...”

¹³⁰ “Ồ,” nói, “nhưng anh đang sút cân, và anh lo lắng, và mặt anh trông xanh xao. Anh đang nôn ra thức ăn, và mọi thứ.”

¹³¹ “Ồ, anh không biết phải làm gì! Nhưng,” ông nói, “em à, nếu không có người nào đó cứu mang dân sự, nếu ai đó không cầu nguyện cho dân sự, chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta đang trở nên tồi tệ hơn. Chắc chắn, một lúc nào đó, Đức Chúa Trời sẽ đáp lời!”

¹³² Vâng, đúng vậy. Đúng thế. Đức Chúa Trời sẽ nghe. Anh em quyết tâm và cứ ở lại đó!

¹³³Ồ, lần này ông đi lên gác khác hẳn. Khi ông đi lên cầu thang lần này, ông quỳ xuống, ông đưa hai tay lên trời, kêu lên, “Đức Chúa Trời ôi, con đang nói với Ngài bây giờ!” A-men. Ông thực sự quyết tâm! “Đức Chúa Trời ôi, Ngài có đôi tai, và Ngài có thể nghe. Ngài có đôi mắt, và Ngài có thể thấy. Ngài có một trí nhớ; Ngài biết Lời của Ngài. Ngài biết lời hứa của Ngài. Con cầu xin Ngài, Chúa ơi, nhìn xuống đây, Ngài là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, dân sự của Ngài đang gặp nạn và họ đang chết. Xin làm điều gì đó cho chúng con, Chúa ôi! Chúng con phải có Ngài ngay lập tức! Chúng con chỉ cần có Ngài, nếu không chúng con sẽ bị diệt vong. Chúng con phải có Ngài. Chúng con chỉ cần đến, nếu chúng con sống.” Đó là khi các em thực sự cầu nguyện.Ồ, ông ấy đã cầu nguyện!

¹³⁴ Anh chị em biết đấy, nhiều người đôi khi họ cầu nguyện, họ cảm thấy mệt mỏi. Phải không, bố mẹ? Ôi, mệt mỏi quá! Anh Branham đôi khi quá mệt mỏi đến nỗi tôi gần như ngất xỉu khi tôi đi cầu nguyện một thời gian dài; tôi trở nên yếu ớt, bỏ ăn, và các thứ, trong nhiều ngày; và cầu nguyện và cầu nguyện và cầu nguyện, và giảng đạo. Và tôi gần như, đến chỗ mà tôi sắp ngất xỉu. Và đôi khi mọi người đi đến điểm đó. Đó không phải là lúc để từ bỏ. Cứ tiếp tục! Chúa sẽ trả lời! [Anh Branham gõ lên bục giảng ba lần—Bt.] Vâng, thưa quý vị. Tiếp tục bám giữ vào! Vâng, thưa quý vị.

135 Vì vậy ông đi lên những bậc thang nhỏ, cũ kỹ ọp ẹp. Và tôi có thể thấy Giô-kê-bết đi qua và nói, “Ồ, Am-ram, đừng. Anh à, em—em tin...”

136 “Bây giờ, Giô-kê-bết, nhìn này, em là một người tốt, đáng yêu...” Bà ấy xinh đẹp, một người mẹ nhỏ xinh đẹp. Và ông hôn lên má của bà, anh em biết đấy, và vỗ về bà như *thế*. Nói, “Bây giờ, mẹ à, hãy quay lại và đưa A-rôn và—và bé Mi-ri-am đi ngủ. Và anh sẽ đi lên để cầu nguyện. Và này, nếu em nghe anh khóc, em đừng lên nhé.”

137 “À, nhưng, Am-ram, anh định làm gì, anh yêu? Anh gần như chết.”

138 “Phải, nhưng anh—anh có gánh nặng của dân sự trong lòng anh. Anh phải làm điều gì đó về nó. Anh phải quỳ xuống. Và vì vậy tất cả mọi người...” Ông nói, “Hôm nay, chỉ ngày hôm nay, ở dưới đôi gạch, anh đã ở dưới đó, cứ nói, ‘Ồ, chắc chắn, Đức Chúa Trời sẽ nghe!’ Và một ông già to lớn đến, chống hai tay lên hông và nói, ‘Khi nào Ngài sẽ nghe? Khi nào Ngài sẽ nghe?’ Thấy mọi người thậm chí còn cay đắng hơn thế nào không? Họ đang chống lại Chúa, bởi vì họ cầu nguyện và cầu nguyện và cầu nguyện, và không có gì xảy ra. Và người này cầu nguyện và cầu nguyện và cầu nguyện, và không có gì xảy ra. Và tất cả các thầy tế lễ nói, ‘Thời kỳ của những phép lạ đã qua, và điều duy nhất chúng ta có thể làm là cứ phục tùng trước những người đốc công già này là những kẻ tôn thờ ngoại giáo, hoặc các vị thần ngoại giáo, và vân vân. Và chúng ta có thể làm gì?’” Nhưng ông nói, “Nhưng tôi tin vào Đức Giê-hô-va! A-men! Tôi tin rằng Ngài vẫn đáp lời cầu nguyện!”

139 Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men!”—Bt.] Các em tin điều đó không? A-men! Tất cả anh chị em tin điều đó, hãy nói, “A-men.” [“A-men.”] Vẫn đáp lời cầu nguyện! Được rồi.

140 Thân thể già yếu nhỏ bé, sút nhiều cân. Ông đi lên những bậc thang ọp ẹp, đi tới đó và quỳ xuống. Ông nói, “Ôi Đức Giê-hô-va!”Ồ, ông đã cầu nguyện như thế ông chưa từng cầu nguyện trước đây! Ông nói, “Đức Giê-hô-va ôi, xin nhìn ở đây! Ngài là Đức Chúa Trời chân thật. Chúng con tin rằng Ngài có đôi tai. Chúng con tin

rằng Ngài có đôi mắt. Và Ngài biết tất cả mọi sự. Và chúng con tin rằng Ngài là Đức Chúa Trời của người Hê-bơ-rơ, và chúng con là dân sự của lời hứa. Chúng con tin Ngài giữ Lời Ngài.” Nói, “Xin nhìn những người ngoại đạo này ở đây, cách họ đang tận dụng nguồn lao động rẻ mạt của chúng con, và xây dựng những con đường to lớn và những thần tượng, và mọi thứ. Ngài, Đức Giê-hô-va ôi, Ngài sẽ ngồi trên Trời và để cho những kẻ ngoại đạo thống trị Ngài không? Con không tin là Ngài sẽ làm điều đó.” A-men!

¹⁴¹ Tôi vẫn không tin Ngài sẽ làm điều đó! A-men! Khi ma quỷ đến, Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời! Đúng! Ngài sẽ không cho phép những con quỷ này làm điều đó. Tôi tin rằng, ngày nay, rằng khi thời trang và những điều vô nghĩa, và tất cả những chuyện vô lý này đang diễn ra; dầu vậy, Đức Chúa Trời vẫn tể trị và Ngài vẫn là Đức Chúa Trời! Đúng! Điều chúng ta cần là người nào đó như Am-ram, có gánh nặng trong lòng, người sẽ ở đó và cầu nguyện cho đến khi điều đó được nhậm lời, cho đến khi các tầng Trời được mở ra nơi xa kia, Đức Chúa Trời ngự xuống và đáp lời cầu nguyện. A-men.

¹⁴² “Bây giờ nhìn xem ở đây,” ông ấy nói, “Chúa ôi, Ngài có để cho những kẻ ngoại đạo nhạo báng dân Ngài như thế này không? Nhiều tuần, nhiều tháng và nhiều năm đã trôi qua. Chúng con cầu nguyện liên tục, với những giọt nước mắt, nhưng...[Bằng trống—Bt.] Ôi Chúa, Ngài có cho phép một việc như vậy xảy ra không?”

¹⁴³ Con tự hỏi hôm nay, rằng khi hàng trăm đứa trẻ nhỏ bị ném xuống sông và hầm chứa, và không được phép sống, và các trường hợp phá thai và mọi thứ khác đã được thực hiện; Ôi Đức Giê-hô-va, Ngài có cho phép những điều đó tiếp tục không? [Anh Branham gõ lên bục giảng sáu lần—Bt.] Ngày nay, khi rượu uyt-xky và bia, và cuộc sống về đêm, và mọi thứ, đang la hét. Và ngay cả bục giảng cũng trở nên yếu ớt cho đến nỗi họ ngại nói bất cứ điều gì về nó. Đức Giê-hô-va ôi, Ngài sẽ cho phép những điều vô nghĩa đó tiếp tục không? Ngài sẽ trả lời vào một ngày nào đó. Ôi, cơn thịnh nộ của Ngài thật khủng khiếp khi nó xảy đến. Vâng thưa quý vị. Phụ nữ đi ra ngoài và lấy một gạt tàn thuốc trước con mắt đứa con bé bỏng của họ, để gạt tro vào, và mọi thứ. Và

những người dẫn những đứa con nhỏ của họ ra quán bia, những cô bé và cậu bé đang ngồi đó, sáu hoặc tám tuổi, uống rượu, và những thứ tương tự. Và quốc gia hợp pháp hóa điều đó, và, “Điều đó ổn thôi.” Ồ, chao ôi! Nghĩ rằng Đức Giê-hô-va không thấy điều đó chẳng? Thậm chí, họ còn đang làm trò cười về những người thực sự sống đúng với Đức Chúa Trời. Tất cả những điều này đang diễn ra, làm trò cười. Chờ đã, cứ tiếp tục nắm giữ! Đức Giê-hô-va sẽ trả lời. Đừng lo. Được rồi.

¹⁴⁴ Chúng ta đi xa hơn một chút. Chúng ta thấy ông ấy ở trên đó đang cầu nguyện. Và ông hoàn toàn thấy rất mệt mỏi, ông nằm xuống. Ông cứ cầu nguyện cho đến khi ông ngã xuống sàn. Ông không thể tiếp tục được nữa, và ông chớp mắt một chút. Ông đã thức dậy. “Chuyện gì vậy? Nhìn quanh đây! Ánh Sáng đó đến từ đâu? Ồ, nhìn kia, đứng đó trong góc.” Ở đó có một Thiên sứ, thanh gươm của Ngài mang ở đó bên cạnh Ngài. Ồ, ông lại nhìn, và ông dụi mắt. Ông khụy gối xuống, ông nói, “Lạy Chúa, ôi, ôi, điều gì—điều gì Ngài muốn ở tôi?”

¹⁴⁵ Ngài phán, “Hỡi Am-ram, Ta là Thiên sứ của Đức Chúa Trời. Ta đã được sai đến từ Thiên đàng, để nói với ngươi rằng Đức Chúa Trời đã nghe lời cầu nguyện của ngươi. Và Ta đến để nói với ngươi rằng Ngài sẽ sai đến một người giải cứu. Ngài nhớ tất cả những lời hứa của Ngài.” Tôi nhìn thấy Thiên sứ đó bây giờ; nhìn xem Ngài, Ngài đang rút thanh gươm này ra. Ngài chỉ nó về phía bắc. Am-ram nhìn. Ngài nói, “Thanh gươm này đang chỉ về miền đất hứa. Và Ta đã hứa với Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp, tổ phụ của các ngươi, rằng dân sự các ngươi sẽ thừa hưởng đất đó. Và Ta đã nghe thấy tiếng rên rỉ của dân sự, Ta đã nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, và Ta đi xuống. Và Ta muốn ngươi biết rằng ngươi sẽ đóng một vai trò rất quan trọng trong việc này, hỡi Am-ram, vì ngươi đã trung tín trong lời cầu nguyện. Ngươi đã trung tín trong ngôi nhà của ngươi. Và vào khoảng thời gian này vào năm sau, Giô-kê-bết, người vợ bé bỏng đáng yêu của ngươi, sẽ ẵm một bé trai. Và đứa bé trai đó sẽ là người giải cứu.” Vinh hiển thay!

¹⁴⁶ Ông nói, “Ồ, vâng. Vâng. Ồ, vâng. Vâng. Ôi, Người tuyệt vời quá.” Ông nhìn, và Thiên sứ bèn biến mất. Thật dường như cả

thiên đàng mở ra, và Ngài đi ra khỏi phòng. Ông đợi một chút. Ông nói, “Ồ, tôi không tự chủ được.”

¹⁴⁷ Ông đi xuống cầu thang, rất nhanh, và nói, “Giô-kê-bết! Giô-kê-bết, nhanh lên!”

Nói, “Vâng, chuyện gì vậy, anh?”

¹⁴⁸ Ông nói, “Ngồi dậy!” Và ánh trăng chiếu sáng trên cửa sổ, đã...Bà trông thật xinh đẹp. Và ông nói, “Tôi vừa nhìn thấy một Thiên sứ của Đức Chúa Trời, và Ngài đã nói với tôi tất cả những điều này.”

“Ồ, Ngài trông thế nào?” người mẹ nói. “Ngài trông thế nào?”

¹⁴⁹ Nói, “Ồ, Ngài thật đẹp. Ngài mặc một chiếc áo choàng chói lòa. Đôi mắt Ngài sáng rực. Và Ngài có một thanh gươm trong tay, và Ngài chỉ nó về phương bắc.” Đó là con đường, anh em biết đấy, đất hứa đến từ Ai Cập; theo con đường đó, xứ Palestine. Ông nói, “Ngài chỉ về phương bắc. Và Ngài phán rằng chúng ta sẽ có một đứa con vào khoảng thời gian này năm sau, và đứa bé này sẽ ra đời và trở thành kẻ chinh phục, và sẽ giải cứu dân sự của Ngài. Ôi, ha-lê-lu-gia, Giô-kê-bết à!”

¹⁵⁰ Và ông nhận thấy bà trắng bệch. Khuôn mặt bà, đôi mắt bà đang nhìn chăm chăm, đôi mắt tuyệt vời của bà đang nhìn. “Giô-kê-bết, chuyện gì vậy?”

“Ôi, Am-ram! Không, không, không! Chúng tôi có một bé trai à?”

“Đúng.”

¹⁵¹ “Ồ, anh...Không thể được. Anh biết gì không?Ồ, ước gì anh chưa hề có sự hiện thấy này. Anh biết điều gì đấy, Pha-ra-ôn, ông ta đang giết tất cả những đứa bé sơ sinh.”

¹⁵² “Đúng. Nhưng, em biết đấy, nếu Đức Chúa Trời ban cho chúng ta đứa bé này, Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc đứa bé. A-men! Đức Chúa Trời đã hứa. Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc nó.”

¹⁵³Ồ, hôm sau ông đi ra làm việc. Và tất cả những người bạn ở đó, họ để ý đến Am-ram. Thay vì đến, anh em biết đấy, cúi xuống và mệet mỗi, ông đã vươn vai lên, nói, “Chuyện thêm một ít gạch nữa. Nào, chúng ta hãy tiếp tục!”

“Chuyện gì vậy?”

“Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời sẽ đáp lời cầu nguyện.” Ồ, không...

154 Anh em biết đấy, điều đó làm anh em cảm thấy dễ chịu khi nhận được câu trả lời. Chúng ta không biết điều đó sao, bố mẹ, khi Đức Chúa Trời đưa ra câu trả lời? Anh chị em không cần phải nhìn thấy một khả tượng. Chỉ cần biết câu trả lời là có, thế thôi. Đó là tất cả, chỉ cần biết câu trả lời là có.

155 Bây giờ, hãy lắng nghe kỹ bây giờ, tôi muốn anh chị em lắng nghe, điều gì đã xảy ra. Bây giờ anh chị em biết, sau một lúc, đã nói, “Được rồi, Am-ram, ông có chuyện gì vậy?”

156 “Đức Chúa Trời sẽ đáp lời cầu nguyện! Đức Chúa Trời sẽ đáp lời cầu nguyện!”

“Chà, Ngài sẽ đáp lời cầu nguyện như thế nào?”

“Điều đó chẳng có gì quan trọng.”

157 Một ông già bước đến và nói, “Bây giờ ông nghĩ Ngài sẽ trả lời khi nào?”

158 “À, tôi sẽ không nói với ông, vì dù sao đi nữa, ông là một người không tin. Cho tôi thêm một số viên gạch nữa.” Ném chúng vào đó như *thế...?...*Đừng quan tâm; anh em không cần phải nói với những người không tin mọi điều, phải không? Không có gì quan trọng. Không, thưa quý vị. Chắc chắn là không. “Chuyện cho tôi thêm vài viên gạch nữa. Ha-lê-lu-gia! Ngài sẽ đáp lời cầu nguyện!” Đó là cảm giác của anh em khi biết điều đó sắp xảy ra. Phải không? Vâng, thưa quý vị.

“Chà, Ngài sẽ làm điều đó như thế nào?”

159 “Dù sao, thì anh cũng không biết, vì vậy hãy cứ tiếp tục chuyền gạch đi.” Đặt tất cả chúng vào đó, lấy tất cả chúng gạch cũ ở trong đó.

160 Tối hôm đó ông ấy về nhà, nói, “Ồ, Giô-kê-bết, nghĩ về điều đó đi, chúng ta sắp có con! Ồ, nó sẽ là người giải cứu! Đức Chúa Trời sẽ ban nó đến. Ồ, sẽ thật tuyệt vời.”

“Ồ, nhưng em rất...”

161 “Ồ, đừng lo lắng nữa! Đừng lo lắng! Chao ôi! Đức Chúa Trời ở trên—Đức Chúa Trời đang lắng nghe bây giờ. Đức Chúa Trời có tai; Đức Chúa Trời có thể nghe. Đức Chúa Trời có bàn tay; Ngài có thể giải cứu.” Vì vậy, ồ, ông đã có rất nhiều đức tin.

162 Anh em biết đấy, khi anh em cầu nguyện, anh em sẽ nhận được câu trả lời, anh em thực sự có được rất nhiều đức tin. Ồ! Anh em đã bao giờ cầu nguyện cho bất cứ điều gì, và anh em biết Chúa sẽ làm điều đó cho mình không? Các em gái nhỏ có làm được điều đó không, còn các em trai? Vâng. Chắc chắn. Đó là khi Ngài...Đó là khi các em biết điều đó sẽ xảy ra. Được rồi.

163 Cả một năm tròn trôi qua. Và điều đầu tiên các anh em biết, một ngày nọ Am-ram đi làm về. Và điều gì đã xảy ra? Đứa bé dễ thương nhất, ồ, nó là một đứa bé đáng yêu, khoảng chừng thời gian này. Và vì vậy bà ẵm nó lên, trao cho Am-ram. Và ông hôn nó, anh em biết đấy. Ông yêu nó, đấy. Và người mẹ đã ôm nó. Ôi, thật là một kho báu! Bà nói, “Ồ, em rất sợ, đầu vậy, anh biết đấy. Đứa con bé bỏng này, nó thật là đáng yêu như vậy.”

164 Và anh em biết những gì? Kinh Thánh nói rằng đó là đứa bé xinh đẹp nhất từng được sinh ra. Bây giờ tôi biết các bà mẹ sẽ không đồng ý với tôi về điều đó. Ừ-m. Họ nghĩ...Mẹ của em nghĩ rằng em là đứa bé xinh đẹp nhất. Phải không các em? Ừ. Bà ấy có quyền nghĩ điều đó. Nhưng Kinh Thánh cho biết đây là một em bé khôi ngô. Ồ, nó là một viên ngọc quý. Anh em biết đấy, Đức Chúa Trời đã đặt tay trên nó. Vì vậy, ồ, nó là em bé dễ thương nhất! Nó sẽ nằm đó, và nó—nó cứ nở một nụ cười toe toét nhỏ bé, không có răng.

165 Các em không có em trai và chúng, sẽ làm thế, khi nó không có—không có răng, chỉ cười toe toét như thế sao?

Và điều đầu tiên anh em biết, “Woa!”

“Ồ, chà, chao ôi! Chà! Tôi biết, chúng ta hãy giấu nó đi.”

“Việc gì vậy? Anh định làm gì?”

166 “Đưa nó xuống cầu thang. Em biết nhiệm vụ rồi đấy. Thấy đó, nếu đám phù thủy già mũi dài đó đến đây, họ sẽ bắt con của chúng ta và giết nó. Đúng thế. Chúng ta không thể để nó khóc.” Vì vậy, ồ, nó cần một—cần một bữa ăn sáng hoặc bữa ăn tối. Vì

vậy, người mẹ đưa nó vào trong góc phòng, mẹ chăm sóc nó, anh em biết đấy. Và vì vậy nó đã ổn khi đó.

¹⁶⁷ Vì vậy một vài đêm sau đó, họ đang chơi với nó, và, “Woa!” Nó khóc lần nữa, anh em biết đấy, bắt đầu khóc. Bà ấy đi thật nhanh, và giấu—giấu nó thật nhanh như vậy. Và ở tầng dưới, ở phía sau, trong một bức tường, Am-ram đã chuẩn bị một nơi nhỏ để ông có thể giấu đứa bé.

¹⁶⁸ Và rồi điều đầu tiên anh em biết, họ nghe thấy tiếng gì đó ở tầng trên...[Anh Branham gõ trên bục giảng—Bt.] *Phù!* Họ đi rồi! Mọi người tản ra tới một nơi, nói, “Đó là họ. Đó chính là những mù phù thủy già, những móng tay dài, được sơn màu!” Và những phù thủy già...Nhìn xuống đó, và nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, “Vâng, đó là họ. Họ đang đứng đó.”

[Anh Branham gõ trên bục giảng—Bt.] “Mở ra!”

¹⁶⁹ Ông lão Am-ram bước ra, mở cửa, nói, “Các bà muốn gì?”

¹⁷⁰ Nói, “Ông có một đứa bé ở đây, và chúng tôi biết điều đó. Và chúng tôi sẽ lấy nó.”

“Chúng tôi không có em bé nào để cho các bà.” Họ không sợ.

¹⁷¹ “Chúng tôi đang đến và xem xét, dù sao đi nữa. Chúng tôi là nữ cảnh sát. Thấy huy hiệu của chúng tôi không?” Và đó là một... Đó không phải là điều dành cho phụ nữ sao? Nhưng, “Chúng tôi là nữ cảnh sát. Chúng tôi có quyền của chúng tôi từ nhà cầm quyền!” Anh em biết đấy, chúng ta có họ ở đây bây giờ. Và vì vậy—vì vậy sau đó họ đi xuống, đi vào. Họ đi vào và lật chiếc ghế xô-pha, mở tất cả các ngăn kéo, và ném mọi thứ ra sàn nhà, và lấy tất cả chăn ga gối và giữ chúng ra. Và đi lên lầu và tìm nơi cha có một nơi bí mật nhỏ. Đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng họ không thể tìm thấy đứa bé.

¹⁷² Không thể tìm thấy đứa bé, vì vậy họ đi đến chỗ người phụ nữ ở đó, Giô-kê-bết tội nghiệp—tội nghiệp đang đứng đó, mặt trắng bệch. Họ bước tới, nói, “Nhìn vào đây! Chúng tôi biết rằng bà là một—một người mẹ. Chúng tôi có thể nhận biết bằng vẻ ngoài của bà. Chúng tôi biết bà là một phụ nữ đang cho con bú, và chúng tôi biết rằng đứa bé đang ở đây. Chúng tôi sẽ trở lại.

Chúng tôi sẽ bắt được nó!” Họ đã đi ra khỏi cửa. Đóng sầm cửa lại và họ đi ra ngoài.

Bà nói, “Ồ, ồ, chúng ta có thể làm gì? Chúng ta có thể làm gì?”

¹⁷³ Vì vậy Am-ram nói, “Cầu nguyện.” Đó có phải là điều cần làm phải không? [Các bé trai và gái nói, “Phải.”—Bt.] Đó có phải là điều ấy? “Cầu nguyện! Chúng ta hãy cầu nguyện.”

“Ồ, ô, ô! Tôi không biết điều gì—điều gì để làm. Ồ!”

¹⁷⁴ Vì vậy ông ấy nói, “Bây giờ, xem này, em im lặng đi, và em lại đi chăm sóc con. Anh sẽ lên gác và cầu nguyện.”

¹⁷⁵ Vì vậy ông đi lên cầu thang và cầu nguyện. Ông nói, “Lạy Đức Giê-hô-va, Ngài có đôi tai. Đức Giê-hô-va ôi, Ngài có mắt. Đức Giê-hô-va, Ngài có thể nghe thấy. Ngài có thể đáp lời cầu nguyện. Ngài đã cho chúng con đứa bé này. Ngài đã cho chúng con lời hứa của Ngài. Và Ngài sẽ giữ lời hứa của Ngài, và Ngài sẽ giữ gìn đứa bé đó. Và con tin tưởng!”

¹⁷⁶ Sau khi cầu nguyện, thực sự mệt mỏi, ông—ông chỉ ngã qua như thế *này* và đi ngủ. [Anh Branham bắt chước tiếng ngáy—Bt.] Ông đã rất mệt mỏi! Làm việc cả ngày, và cầu nguyện suốt đêm. Ông đã mệt mỏi. Và sau đó anh em biết điều gì đã xảy ra không? Ông đi ngủ, và ông mơ một giấc mơ.

¹⁷⁷ Anh em biết đấy, Đức Chúa Trời cũng nói trong giấc mơ, phải không? Chắc chắn rồi. Đúng vậy. Ngài có thể. Hiểu không? Và Ngài phán trong giấc mơ.

¹⁷⁸ Ồ, khi ông tỉnh dậy, ông nói, [Anh Branham búng ngón tay một lần—Bt.] “Chính là thế! Tôi phải nghĩ về điều đó. Đó là những gì tôi phải làm.” [Anh Branham gõ lên bục giảng năm lần.] “Tôi sẽ không nói gì về nó.”

Ông đi xuống cầu thang. Ông nói, “Giô-kê-bết!”

“Vâng, anh yêu? Ôi, em lo lắng quá. Em không ngủ được.”

“Ồ, đi ngủ đi. Đi ngủ đi. Thế là xong.”

“Làm sao anh biết?”

“Ồ, anh chỉ biết. Anh thật tự tin!”

¹⁷⁹ Thay vì bố, tối hôm đó, lên gác cầu nguyện, ông lại đi xuống tầng hầm. Ông bận rộn ở dưới đó. Tôi tự hỏi ông đang làm gì.

Chúng ta hãy lên xuống và gặp ông. Tôi thấy ông ở dưới đó, đang... [Anh Branham bắt đầu ngâm nga, và đập mạnh trong khi bắt chước âm thanh của thứ gì đó đang được xây dựng—Bt.] “Rầm, rầm, rầm.” [Anh Branham nói âm ừ.] Hãy cầm cây sậy này, và xem qua, vặn nó và xem nó có tốt không. [Anh Branham nói âm ừ.] Cậu bé A-rôn đã đi ra ngoài vào ngày hôm đó, và thu thập cả đồng đồ đạc trong đó, đặt chúng xuống tầng hầm, anh em biết đấy. [Anh Branham ngâm nga.] “Chúa chăm sóc anh.” [Anh Branham ngâm nga.] “Tôn giáo thời xưa, tất cả đều phải đúng!” [Anh Branham đập thứ gì đó.] Buộc chúng lại.

Bà ấy nói, “Am-ram, anh có chuyện gì vậy?”

“Ha-lê-lu-gia! Không có gì, em yêu. Cứ tiếp tục.”

¹⁸⁰ [Anh Branham ngâm nga—Bt.] “Đó là tôn giáo thuở xưa tốt đẹp.” [Anh Branham lại đập lần nữa.] “Đó là tôn giáo thuở xưa tốt đẹp.” Mang cái này qua đây, anh em biết đấy. “Đó là tôn giáo thuở xưa tốt đẹp.” “Shhhhhhh,” niêm phong tất cả lại. “Và nó đủ tốt cho tôi! Cho tôi cái cũ này...” Ông đang làm cái gì đó.

¹⁸¹ Anh em biết đấy, sau một hoặc hai tuần trôi qua, điều đầu tiên anh em biết, họ tự hỏi ông đang làm gì.

¹⁸² Vì vậy một đêm, khi tất cả họ đã ngủ, ông trườn lên gác và mang cái thứ nhỏ này lên, anh em biết đấy. Ông đặt nó lên như thế này. Và ông đưa nó lên. Ông nâng tấm chắn nơi Giô-kê-bết vợ ông đang ngủ, và ông nhét nó xuống dưới tấm chắn. Và bé A-rôn và—và bé Mi-ri-am đã ngủ, anh em biết đấy; Ồ, nó là một đứa trẻ dễ thương, cô bé đó, và bé A-rôn cũng vậy. Vì vậy, ông đã đặt nó dưới đó. Ông nói, “Giô-kê-bết, em yêu.”

¹⁸³ Bà ấy nói, “Anh đã ở dưới tầng hầm cầu nguyện vào lúc đêm khuya này à, Am-ram?”

Nói, “Không. Anh đã ở dưới tầng hầm, ca ngợi Chúa.”

Nói, “Anh đang làm gì vậy?”

¹⁸⁴ Nói, “Anh muốn nói cho em biết. Bây giờ, em biết họ những phù thủy già sẽ trở lại.”

“Vâng.”

185 “Và anh muốn cho em biết chúng ta sẽ làm gì. Bây giờ chúng ta đã có con được ba tháng và chúng ta phải vứt bỏ nó.”

“Ôi, Am-ram! Anh phải làm gì?”

“Chúng ta phải vứt bỏ đứa bé.”

“Vứt bỏ đứa bé à?”

“Phải.”

“Ôi, anh thật tàn nhẫn!”

“Không, anh không tàn nhẫn. Không, không, không. Anh biết anh đang làm gì.”

186 “Ý anh là gì? Tại sao, anh sẽ xấu như Pha-ra-ôn. Định vứt bỏ đứa con của chúng ta à?”

“Ừ, sẽ vứt bỏ đứa bé.”

“Ồ, chúng ta không thể!”

187 “Bây giờ hãy lắng nghe. Nếu chúng ta giữ nó, chúng ta sẽ mất nó. Và nếu chúng ta trao nó cho Đấng đã trao nó cho chúng ta, thì Ngài sẽ tìm thấy nó.” Đúng thế không? “Bây giờ, nếu em giữ nó, chúng ta sẽ mất nó.”

“Làm thế nào anh sẽ mất nó?”

“Ồ, những phù thủy già họ sẽ đến và lấy nó.”

188 Và hãy nhìn xem, nếu bạn giữ linh hồn đó và tiếp tục và sống như thế giới, bạn sẽ đánh mất nó. Các phù thủy của địa ngục đang theo đuổi bạn. Và đúng thế. Tất cả sự điên rồ cũ kỹ này của thế gian và những thứ ngoài kia, nó ở ngay sau bạn. Nếu bạn giữ nó, bạn sẽ mất nó; nhưng nếu bạn trả lại nó cho Đấng đã trao nó cho bạn, bạn sẽ tìm thấy nó và giữ nó. Vậy thì nó là gì nào? Nếu chúng ta giữ nó, chúng ta làm gì? [Các em nhỏ nói, “Mất nó.”—Bt.] Mất nó. Nếu chúng ta trao nó cho Đấng Christ, chúng ta làm gì? Giữ nó. [“Giữ nó.”] A-men! Tốt lắm. Bây giờ các em trả lời đúng.

189 Bây giờ ông ấy nói, “Giô-kê-bết, chúng ta sẽ mất nó nếu chúng ta giữ nó. Vì vậy, nếu chúng ta trao nó lại—trao nó lại cho Đấng đã ban nó cho chúng ta, thì chúng ta sẽ giữ nó.”

190 Bây giờ các em có một linh hồn. Và, bố và mẹ, các em cũng vậy. Nhưng nếu các em giữ nó, các em sẽ mất nó. Đúng thế. Các

phù thủy của địa ngục sẽ bắt lấy nó. Tất cả họ đang cố gắng để có được nó! Nhưng nếu các em giao nó lại cho Đấng đã ban nó cho các em, các em sẽ giữ nó cho đến Sự sống đời đời. Ha-lê-lu-gia! A-men! Xin lỗi, các em thiếu nhi, tôi—tôi thật đủ điển hình thuở xưa để hét lên. Nếu các em giữ nó... Tất cả chúng ta hãy nói điều đó, cùng với nhau: [Hội chúng đọc lại cùng với Anh Branham—Bt.] “Nếu các người giữ nó, các người sẽ mất nó; nếu các người giao nó lại cho Đấng đã ban nó cho các người, các người sẽ giữ nó.” A-men. Hãy nhớ ngay bây giờ, hãy trao nó cho Ngài.

¹⁹¹ Bây giờ chúng ta hãy xem.Ồ, bà ấy bắt đầu khóc. Bà nói, “Ồ, anh sẽ làm gì với nó?” bà nói.

“Nhìn đây, anh muốn cho em xem một vài thứ.”

“Anh lấy gì dưới giường của em ở đó?”

Nói, “Anh sẽ cho em thấy.” Và ông ấy đã kéo nó ra.

“Ồ, đó là một thùng nhỏ bằng sậy!”

¹⁹² Nó là một con tàu nhỏ, chính là vậy. Nó không có bánh lái, nó không có buồm, không có đại bác, và nó sẽ chở hàng hóa quý giá nhất từng được chở bằng một con tàu, cho đến thời điểm đó. Nghe này! Nó không có thuyền trưởng cũng không có thủy thủ đoàn. Thừa anh em, tôi biết Con Tàu dành cho người lớn, cũng giống như vậy!

¹⁹³ “Ồ,” bà ấy nói, “Am...để em nhìn nó, Am-ram, để em xem.” Bà đi qua đây.

¹⁹⁴ Nói, “Nhìn đây, có một cái nắp nhỏ trên đó. Thấy không?” Ông nhắc cái nắp nhỏ lên.

Bà ấy nói, “Chà! Có mùi hôi! ù! Phù! Chao ôi!”

Nói, “Vâng, nó có mùi hôi.”

“Tại sao?”

¹⁹⁵ “Tôi đổ đầy hắc ín vào nó. Tất cả đã được phủ, quét dầu hắc ín khắp cả.” Nhựa thông là hắc ín, anh em biết đấy, vì vậy họ quét hắc ín lên khắp cả nó. Đó là thứ mà ông đang đun sôi ở dưới đây, và đổ nó lên trên những lau sậy này. Ông đã trát hắc ín lên nó. Nói, “Thấy đó, nước không thể vào được. Đấy, nó đã được niêm

phong khắp cả.” Và nói, “Và nước chỉ không thể vào trong nó, nước không thể. Tôi quét hắc ín nó.”

Nói, “Chà! Có mùi hôi!”

196 Các em thiếu nhi biết hắc ín là gì, khi họ đang sửa chữa đường phố, “Ôi, cái mùi kinh khủng đó!” Nhưng nó—nó—nó—nó giữ...Nó—nó chặn mọi vết nứt trên đường phố. Và đó là cách nó làm, nó giữ cho nước ở bên ngoài.

197 Và đó là điều mà lời cầu nguyện mang lại cho người tin. Đó là điều hàng ngày khiến thế giới xa lánh anh em, là khi anh em quỳ gối xuống và nói, “Lạy Chúa Jêsus!” Và Huyết chảy xuống, và Nó niêm phong anh em để ma quỷ không thể bắt được anh em. Hiểu không? Đúng thế. Hiểu không? Vì vậy sau đó, ồ, nhiều lần người ta đi dạo quanh và nói rằng điều đó thật tồi tệ, nhưng, điều đó không tạo ra sự khác biệt nào, nó giữ anh em an toàn. Đó là điều chính, giữ an toàn. Nói, “Bạn đã lỗi thời,” nhưng, điều đó không quan trọng, nó giúp các em an toàn.

“Ồ,” nói, “chúng tôi sẽ làm gì?”

198 “Được rồi,” nói, “anh sẽ nói cho em biết những gì chúng ta sẽ làm. Chúng ta sẽ mang đứa bé đi, và chúng ta sẽ tạm biệt một chút. Và chúng ta sẽ mang đứa bé và đặt nó vào đây, và thả nó ra Sông Nin.”

199 “Ồ! Không! Không! Không! Am-ram, anh không thể đặt đứa con của chúng ta ra ngoài sông.”

200 “Đúng thế! Đúng thế! Anh biết anh đang làm gì.” Thấy chưa, ông ấy đã có một giấc mơ, ông ấy biết mình phải làm gì. Hãy xem, Đức Chúa Trời đã chỉ dẫn cho ông. Ông biết phải làm gì. Ông đã làm nên cái này, và ông thấy nó chính là loại tàu đã cứu Nô-ê ở đó vào thời của ông ấy.

201 Vì vậy ông nói, “Nhìn đây, anh đã khoét một lỗ nhỏ ngay trên đỉnh nó, để nó có thể thở được. Thấy đó, nó có thể đón ánh sáng mặt trời qua chỗ đó.”

202 Và anh em biết đấy, chiếc rương trong Kinh Thánh Cổ, cùng cách đó, nó cũng được đóng theo cách tương tự. Và nó có một lỗ ngay trên đỉnh, vì vậy anh em có thể nhìn vào, anh em thấy, và nơi nó phải nhìn lên.

203 Vì vậy, sau đó đứa bé đáng thương này, không có tên, thậm chí không có tên nào cả; em bé nhỏ, không tên, nhưng là em bé dễ thương nhất trên đời.

204 Tối hôm sau, khi họ vào, và họ đã đợi đến khoảng ba giờ sáng, và sau đó họ... Ông bước tới. Và ông đã cầu nguyện xong. Ông đi tới, và ông nói, “Nào, Giô-kê-bết, đứng dậy!”

205 Và họ đánh thức bé A-rôn và bé Mi-ri-am. Ồ, nó đến và khoác tay, nó nói, “Bố ơi!” Cô bé Mi-ri-am, nói, “Bố sẽ không đem em trai của chúng con, em bé, phải không, và đặt nó ở sông Nin nơi có tất cả những con cá sấu già đó chứ?”

206 Và ông đã vén mái tóc nhỏ của cô bé ra sau như *thế*. Và cô ấy... Cô có đôi mắt đẹp và mái tóc nhỏ xinh xắn. Và thế là ông hôn lên má cô. Ông nói, “Con à, bố cũng đau lòng lắm. Nó làm bố cũng đau lòng lắm, nhưng chúng ta phải làm điều này.”

207 Các em thấy đấy, hồi những cô bé và cậu bé, đôi khi chúng ta phải làm những điều khiến chúng ta bị tổn thương, nhưng dù sao đi nữa, thì chúng ta cũng phải làm. Khi các cô gái nói, “Này, bạn đã bao giờ hút thuốc lá chưa?”

Các em sẽ nói, “Không.”

208 “Ồ, hãy thử một điếu! Ồ, tôi là bạn thân của bạn, bạn biết đấy. Vâng, bạn thử nó đi.”

209 Nhưng các em, nó có thể hơi khó chịu một chút, nhưng hãy nói, “Hừm-m. Tôi không muốn nó.” Hiểu không? Hiểu không? “Tôi không muốn nó.”

Nói, “Mời bạn đến, đi xem phim với tôi tối nay nhé?”

210 “Không, không. Hừm-m. Tôi không đi xem phim.” Hiểu không? Nó có thể gây tổn thương một chút. Hiểu không?

211 “Ồ, bạn chỉ là một con lừa già.” Các em đừng tin điều đó. Có thể chỉ tổn thương một chút. Cứ quay đầu khỏi nó; đó là điều đúng đắn cần làm, anh chị em thấy đấy. Luôn luôn làm điều đó, làm điều đúng đắn. Được rồi.

212 Và bây giờ khi các cô gái đang học điệu nhảy ngón chân nhỏ như thế, và muốn các em làm điều đó; em nói họ, “Không, không.” Em không làm điều đó, đấy.

213 “Ồ, thế đấy, thật là vui.” Các em không quan tâm nó vui đến mức nào. Các em muốn làm điều gì đúng đắn, vì vậy các em luôn làm điều gì đúng đắn. Bây giờ, các em chỉ cần nhớ điều đó bây giờ. Các em sẽ không quên nó, phải không?

214 Bây giờ, vậy thì họ đã làm gì? Sau đó họ mang theo đứa bé nhỏ, và đi lên đó. Và cậu bé A-rôn bước lên, cậu ấy nói, “Bố ơi, bố sẽ làm gì với em bé của chúng ta?”

215 Ông nói, “A-rôn, ngồi ở đây trong lòng bố, con yêu quý.” Nói, “Nhìn kìa, A-rôn. Nếu chúng ta giữ lại em bé, chúng ta sẽ làm gì?” [Hội chúng nói, “Mất nó.”—Bt.] “Mất nó. Nhưng nếu chúng ta giao đứa bé lại trong tay của Ngài là Đấng đã ban nó cho chúng ta, chúng ta sẽ làm gì?” [“Giữ nó.”] “Chúng ta sẽ giữ nó.” Đúng thế.

“Nhưng làm thế nào để làm điều đó, thưa bố?”

216 “Bố không biết. Bố không biết nó sẽ được thực hiện như thế nào, nhưng Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó.” Hiểu không?

217 Và sau đó họ đặt đứa bé vào trong đó, và vì vậy ông hành động. Và ở đây bây giờ họ hành động, họ đang đi đến cửa. Họ đi xuống cửa, ông nhìn theo hướng này xuống phố, hướng đó xuống phố. Không có nơi nào, không có ai đang đến. Nói, “Đi nào, Giô-kê-bết. Đi nào, A-rôn. Đến, đi nào, Mi-ri-am. Chúng ta hãy đi nào.”

218 Họ lấy chiếc rương nhỏ và đi con đường lát đá ven sông. Ôi, còn lâu trời mới sáng. Và đây là cậu bé A-rôn, ở đằng sau ôm bé Mi-ri-am, bé trai và bé gái, chúng đang khóc. Và Giô-kê-bết tội nghiệp, bà đang đi cùng, khóc sục sịt, “ssịt, ssịt, ssịt, ssịt.”

“Sh-sh-sh-sh-sh! Họ đang quan sát đường phố. Hãy cẩn thận. Sh! Hãy cẩn thận.” Đang đi xuống phố. “Sh-sh-sh! Hãy cẩn thận.” Đang mang đứa con bé bỏng. Và người mẹ đang bế đứa trẻ, và—và bố đang mang cái rương.

219 Họ xuống sông.Ồ, đó là một con sông lớn tuyệt vời, khoảng, thứ hai trên thế giới. Và vậy, thế là, con sông to lớn, và chảy xiết, và chỉ đầy những con cá sấu già và cá sấu to lớn.Ồ, chúng thật mập mạp. Chà! Họ đã cho chúng ăn tất cả những đứa bé. Chúng thật béo. Và—và bà nói, Giô-kê-bết nói với Am-ram, chồng mình,

nói, “Ồ, điều gì sẽ xảy ra nếu lũ cá sấu bám lấy nó? Điều gì sẽ xảy ra nếu những con cá sấu ở đây chạm vào nó?”

²²⁰ Nói, “Đừng lo. Nếu chúng chúi mũi vào thứ hắc ín đó, chúng sẽ bỏ đi lập tức, đấy. Đó là lý do tại sao nó bốc mùi, đấy. Nó sẽ chúi mũi lên,” nói, “nó không thể ngửi thấy mùi thịt người, vì vậy nó sẽ bỏ đi. Hắc ín đó sẽ bốc mùi hôi thối cho đến nỗi chúng sẽ bỏ chạy. Nó sẽ ổn thôi. Em đừng lo.” Vì vậy họ... Và ở đó đặt nó xuống, chiếc rương nhỏ. Và bà đã nói... “Bây giờ em cho con bú.”

²²¹ Vì vậy, người mẹ bồng em bé và cho nó bú, và bà cho đứa trẻ bú để nó ăn sáng, vào buổi sáng sớm. Và sau đó bà [Anh Branham tạo ra một tiếng hôn—Bt.] hôn nó. Và nói, “Bây giờ, A-rôn, con có thể hôn nó.” Và A-rôn hôn nó. Và sau đó đưa nó cho Mi-ri-am, và cô hôn nó. Và mẹ hôn nó, và, “Ồ,” bà nói, “Tôi vừa...”

²²² “Bây giờ, suyt, suyt, suyt! Bây giờ nghe này, chúng ta phải trở thành những người lính canh. Hiểu không? Chúng ta phải là những người lính canh. Bây giờ tất cả các con muốn hôn nó một lần nữa?” Tất cả họ đều hôn nó, lần lượt, một lần nữa. Sau đó họ đặt nó vào đó.

²²³ Và người mẹ làm chiếc chăn nhỏ, và đắp cho nó, và cái gối nhỏ. Bà đặt nó trên đó. Bà ấy nói, “Con yêu quý bé bỏng của mẹ, Chúa phù hộ cho con.”

“Suyt-suyt-suyt! Bây giờ, Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc điều đó. Em đừng lo.”

²²⁴ Đóng nắp nhỏ xuống. Và điều đầu tiên anh em biết, người cha bắt đầu cởi áo choàng, cởi áo ra. Ông đi xuống, lội xuống dòng nước.

²²⁵ Anh em nghĩ điều gì đang xảy ra trên Thiên đàng, khoảng thời gian này? Ha-lê-lu-gia! Anh em biết đấy, khi mọi thứ tiếp tục diễn ra ở đây, thì cũng có điều gì đó sẽ xảy ra ở trên Đó. A-men! Tôi có thể thấy Đức Chúa Trời đứng lên từ Ngôi của Ngài, bước tới và nói, “Gáp-ri-ên! Gáp-ri-ên! Người ở đâu?”

Gáp-ri-ên nói, “Có tôi đây, thưa Chúa.”

²²⁶ “Hãy đến đây! Sẽ cho người thấy điều gì đó!” Nói, “Tất cả Thiên sứ các người hãy đến chung quanh đây, một phút, Ta muốn cho các người xem một điều. Ta đã có được những người mà

tin Ta. Đúng, Ta có những người tin tưởng Ta. Hãy đến đây, một phút! Thật tốt cho tất cả các người những Thiên sứ, hãy xem điều này. Nhìn kia!”

“Nó ở đâu?”

“Ngay dưới đó. Nhìn đó.”

“Vâng, vâng. Vâng, tôi thấy nó rồi.”

227 “Nhìn ngay xuống đó. Thấy bờ rìa của chúng—chúng—chúng những bụi lau sậy ở đó, con đường lát đá và các thứ không?”

“Vâng.”

“Xem ở đó!”

“Cái gì vậy?”

228 “Có một người đàn ông đang giơ hai tay lên trời, quỳ gối, đang kêu cầu Ta. Có một người mẹ đang khóc, và hai đứa con nhỏ đang khóc. Họ đang tin cậy Ta cho đến cùng. Gáp-ri-ên, người có nhớ khi người đã đi vào không? Người còn nhớ người đàn ông đó không?”

229 “Vâng, tôi đã gặp trong phòng đêm đó và nói chuyện với người ấy. Ừ-m.”

230 “Người ấy vẫn tin cậy Ta. Ta đã có những người mà tin Ta! Ta có những người mà sẽ tin tưởng Ta đến cùng!” [Anh Branham gõ lên bục giảng sáu lần—Bt.] “Thấy người đó không? Hãy nhìn xem người ấy.”

“Vâng, ồ, người đó thật dũng cảm!”

231 Người cha đang bước đi trong dòng nước, bắt đầu đẩy con thuyền nhỏ ra.

Tôi có thể nghe Ngài phán, “Gáp-ri-ên!”

“Vâng, thưa Chúa?”

232 “Hãy gọi mười ngàn Thiên sứ đến hiện trường. Ban cho họ lệnh hành quân ngay lập tức. Gọi vạn quân của Thiên đàng ra. Sai tất cả chúng lên và xuống, dọc theo lan can của Thiên đường, và đưa tất cả chúng lên và xuống sông Nile. Ta ra lệnh rằng không một con cá sấu nào được chạm vào chiếc rương đó! Không

có gì sẽ chạm vào nó! Thậm chí đừng để một khúc gỗ nào đến gần nó.” Ha-lê-lu-gia!

233 Gáp-ri-ên nói, “Nó sẽ được như vậy.” Chao ôi! Người thối kèn! Mười ngàn Thiên sứ đến để giải cứu!

“Đấng Hoa Tiêu. Ngài sẽ ở đâu, thưa Chúa?”

234 “Ta sẽ ở đầu phía bên kia.” Ngài luôn ở bên nhận. “Ta sẽ đợi ở đầu bên kia. Ta có một mục đích. Khi mọi người sẽ tin cậy Ta, Ta có điều gì đó, một mục đích; mọi chuyện sẽ ổn với họ.” Được rồi, Ngài đi xuống ở đầu bên kia.

235 Tôi thấy Môi-se...hoặc bé A-rôn và họ, đi ngược lên đường, khóc. “Sh-sh-sh-sh-sh! Hãy xem chừng nó.”

236 Và bé Mi-ri-am, cô vẫn đang đứng, nhìn xem. Cô nói, “Ồ!Ồ!”

237 Nói, “Đi nào, Mi-ri-am, trời sắp sáng. Đi nào, gà đang gáy sáng. Đi nào, trời sắp sáng rồi. Đi nào, con ơi, đi thôi!”

238 Nói, “Ôi, bố ơi, bố ơi! Xin cho, con nhìn một lần nữa. Cứ để con đứng, cứ để con canh chừng nó và để con xem chuyện gì xảy ra. Con sẽ trở về nhà sau một lát.”

239 “Ồ,” [Anh Branham búng tay—Bt.] “đó là ý kiến hay đấy, Mi-ri-am. Nó có thể ổn thôi. Con chỉ cần đứng và quan sát những gì xảy ra.”

“Được rồi, con sẽ—con sẽ xem chừng nó.”

240 “Bây giờ, con nhanh chóng về nhà sau một thời gian. Con chỉ cần thấy những gì diễn ra. Và con đến, mang tin tức cho chúng ta, những gì đang diễn ra.”

“Được rồi, bố.” Và họ đã đi tiếp, phải vội vã.

241 Bé Mi-ri-am, cô đứng và cô quan sát. Điều đầu tiên các em biết, ánh sáng ban mai ló dạng. “Ồ, ồ, ồ, cái gì đang xảy ra ở đó vậy? Nó là—nó là một khúc gỗ. Không. Đó có phải là một con cá sấu không?Ồ, nó quay lại.”

242 Ha-ha! Ông đã thấy cái gì? Ông nhìn thấy điều mà nhiều người không thấy. Hiểu không? Con tàu nhỏ đó đang đi, trôi qua đó. Họ nghĩ rằng nó không có bất kỳ người lái nào; họ nghĩ rằng nó không có bất kỳ thuyền trưởng nào. Nó đã có. Họ đã được tập hợp tất cả xung quanh.

243 Ở đây một con cá sấu nhỏ, nói, “Ồ, nhìn ở đó kia!” Nó đến đây, nổi lên như *thế*. Nó đi...Ồ, không. Không không. Nó không thể đến gần con thuyền đó.

Trong đó là người giải phóng, người giải cứu, ba triệu người Do Thái cần được giải phóng. [Anh Branham gõ lên bục giảng năm lần—Bt.] Mọi ác quỷ trong địa ngục không thể chạm vào người. Thả trôi xuống, chiếc rương nhỏ làm bằng hắc ín này, ở trên dòng sông.

244 Điều đầu tiên anh em biết, nó rơi vào một vòng xoáy. “Ồ!” Mi-ri-am nói, “Ồ!Ồ! Nhìn kia! Vòng xoáy đó, nhìn nó kia! Hãy nhìn nó như thế kia!” Điều đầu tiên anh em biết, ngay lập tức nó vừa được dời ra.

245 Đó là cách nó đi. Đôi khi, chúng ta gặp phải một xoáy nước, chiếc thuyền nhỏ này. Đừng lo. Có Đấng nào đó đang trông chừng. “Các Thiên sứ của Đức Chúa Trời đóng trại chung quanh những người kính sợ Ngài.” Có mười nghìn người trong số họ được chọn cho nhiệm vụ này bây giờ.

246 Bé Mi-ri-am, cô bé đi xuống, cô trèo lên tảng đá lớn này, và cô chạy nhanh qua nó như thể *này*. Và cô chạy xuống, cô quan sát chiếc rương. Và đi xuống *đây*, và đi qua đám lau sậy này. Sau một lát, nó bị mắc kẹt ở đó. Nói, “Ồ!Ồ, mình làm gì đây!”

247 (Bấy giờ, bố cô ấy đã nói với cô, nói, “Bây giờ con đừng để bất kỳ ai nhìn thấy con đang canh chừng cái đó. Nếu ai đó xuất hiện, cứ làm như thể con thậm chí không nhìn vào nó, cứ tiếp tục nhìn theo hướng khác. Đừng—đừng hành động giống như con đang thậm chí nhìn nó chút nào, cứ tiếp tục đi.” “Được rồi,” cô ấy nói.)

248 Cô ấy đi dọc theo bờ sông. Nó bị mắc kẹt. Điều đầu tiên anh em biết, có rất nhiều ngư dân. Và cô ấy chỉ hành động như thể cô ấy chỉ là một cô bé đang đi dạo. Cùng với đó, bấy giờ là mười giờ sáng, anh em biết đấy, vì vậy cô bé chỉ đi dạo xuống sông. Và cô ấy cứ để mắt nhìn lại, nhìn ngang, xem nó sẽ trôi đến đâu.

249 Một lúc sau cô ấy đi ngang qua một nhóm khác. Cứ tiếp tục theo dõi; đi xa hơn một chút. Tiếp tục đi, đi xa hơn một chút.

250 Sau một thời gian cô ấy đến một bức tường to lớn. “Ồ, chào ôi, nó đang đi vào phía sau bức tường này!” Cô bé có thể làm gì? Cô không biết phải làm gì. Vì vậy cô ấy không thể vượt qua bức tường, vì vậy cô ấy chỉ lội xuống nước và bước qua nó như thế này, và bò lên trên đỉnh. Cô lên đến đó, và cô ấy tiếp tục bước đi.

251 Điều đầu tiên anh em biết, cô ấy đang ở trong một khu vườn xinh đẹp. Hoa nở ở khắp mọi nơi, và nó rất đẹp. Bây giờ hãy lắng nghe một chút. Bây giờ hãy quan sát, các cô bé. Những bông hoa xinh đẹp, và, ồ, cây cối đều đã được cắt tỉa. Nó trông rất đẹp! Đó là một vườn hoa. “Ồ,” cô ấy nói, “nhìn kìa, ở đó! Ồ, chào ôi! Mình đang ở vườn hoa cung điện, cung điện của Pha-ra-ôn, trong vườn hoa. Mình sẽ làm gì ở đây? Nếu họ bắt gặp mình ở đây, ồ, họ sẽ làm gì với mình?”

252 Và cô ấy quan sát. Cái rương nhỏ trôi giạt đến đó, và nó giống như dừng lại ở đó trong nước, và bắt đầu nổi xung quanh, trên mặt nước. Tôi tự hỏi tại sao. Và cô nghe thấy ai đó đang nói chuyện. Cô ấy lên xuống dưới bụi cây. Cô ngồi, và nhìn ra ngoài như thế, anh em biết đấy, Mi-ri-am bé nhỏ bèn nhìn ra, nhìn thấy nó.

253 Điều đầu tiên các bạn biết, ở đây xuất hiện một số người đàn ông to khỏe da sẫm màu mang theo một cái tán che như thế này. Và những người hầu gái theo sau, và họ đang hát. Và đây là một phụ nữ, và nàng có một dải băng-đô lớn bằng vàng quanh đầu, với một con rắn lớn đang há miệng (giống như thế) ngay phía trước của nó. Và nàng là một phụ nữ đẹp, và nàng đi xuống. Nàng mặc một chiếc áo choàng thật đẹp và nhiều thứ. Và tôi nghe một trong những người giúp việc nói, “Tâu công chúa, người có nghĩ sáng nay nước sẽ ấm không?”

254 Mi-ri-am nói, “Công chúa à? Ồ, đó phải là hoàng gia, vậy mình chắc là ở trong vườn hoa. Và nếu họ bắt được mình ở trong đây, họ sẽ làm gì cho mình?”

255 Được rồi, nàng tiếp tục đi xuống, và những người đàn ông to lớn da sẫm màu này đang mang cái cọc như thế này, đi xuống mép nước như thế, và nàng cởi giày ra. Và một người tớ gái giữ khăn tắm, và những người khác giữ xà phòng. Và nàng sẽ đi tắm buổi sáng. Vì vậy nàng đi xuống đó và nàng bắt đầu để—để sẵn

sàng cho việc tắm của mình. Nàng cởi giày ra. Nàng nói, “Ta sẽ nhúng các ngón chân vào nước và xem nó đã ấm chưa. Ồ, thật tuyệt, chỉ...Cái gì ở ngoài đó?”

256 “Ồ!” Mi-ri-am, bé Mi-ri-am nói, “Ồ! Ừ-ồ, cô ấy đã phát hiện ra chiếc rương đó.”

“Ồ,” nàng nói, “đó có phải là một con cá sấu không?”

257 Một trong những người đàn ông mạnh mẽ to lớn đó nói, “Chờ một chút, tôi sẽ tìm xem.” Lợi lồm bồm, lợi lồm bồm, lợi lồm bồm, bước ra dòng nước. Nhặt nó lên như thế này, và bước vào. Nói, “Tâu công chúa!” Đưa nó cho người hầu gái. Và người hầu gái nhận nó và trao nó cho nàng như thế, và nàng đặt nó xuống.

258 Nàng nói, “Cái gì vậy? Chà, hôi quá! Tất cả được phủ bằng hắc ín. Nhìn đây, nó có một cái lỗ phía trên cùng.”

259 Và Mi-ri-am nói, “Ồ! Ồ, em trai của tôi đó! Em trai của tôi đó!”

260 Và vì vậy họ mở nó ra như thế này. “Ồ, đó là một đứa bé!” Và nó bắt đầu...Em bé xinh đẹp nhất trên đời! Và, ôi, một Đức Chúa Trời có thể khiến ghét bỏ, cũng có thể khiến yêu thương; và tất cả tình yêu mà Ngài có thể đặt trong tấm lòng con người, một người mẹ dành cho một đứa trẻ, Ngài đã đặt vào tấm lòng cô gái đó. Và nàng—nàng nói, “Đó là một trong những đứa con của người Hê-bơ-...Ta biết điều gì rồi. Chính là người cha tồi tệ đó của ta! Ông ta thật hèn hạ! Ông ta đã ra lệnh giết tất cả chúng là những đứa trẻ Hê-bơ-rơ. Và một trong số họ những bà mẹ đã vừa ném đứa con của mình ra ngoài đó, mong nó sẽ ghé vào bờ nơi nào nó có thể. Ồ, ông ta thật độc ác! Chà, ông ấy sẽ không giết được đứa con này, vì đứa bé này là của ta.” Ừ-m, thấy Đức Chúa Trời đang làm gì không?

261 Nàng bế nó lên, và [Anh Branham hôn thành tiếng—Bt.] nàng hôn nó. Và đứa bé đã khóc. Và khi nó khóc, nó hoàn toàn sưởi ấm trái tim nàng. Nàng nói, “Đứa bé đáng thương.” Nói, “Ta sẽ nhận nó và ta sẽ gọi nó...Ta sẽ đặt tên cho nó.” Và đó là nơi ông có tên của mình.

262 Tên của ông là gì? [Hội chúng nói, “Môi-se.”—Bt.] Môi-se. Và *Môi-se* có nghĩa là “lấy ra khỏi nước.” Hiểu không?

²⁶³ Nàng nói, “Bây giờ ta sẽ gọi nó là Môi-se, và nó sẽ là đứa con của chính ta. Ta sẽ giữ nó. Nhưng bây giờ,” nàng nói, “nhưng ta là một cô gái chưa chồng, ta không thể cho nó bú. Ta—ta—ta không có cách nào cho nó bú.” Khi đó họ không có những chai lọ và những thứ này. Phụ nữ không hút thuốc lá và giống như họ bây giờ, các bạn thấy đấy, và tự đầu độc mình. Vì vậy nàng nói, “Chà, nếu các người biết một...” Nói, “Điều gì—ta sẽ làm gì?” Vì vậy nàng nói, “Ta...”

²⁶⁴ Một trong số họ nói, “Thần có một ý, thưa công chúa, thần sẽ tìm một vú nuôi cho đứa bé.”

“Ồ,” nàng nói, “điều đó rất tốt.” Bé...

²⁶⁵ Điều gì đó nói, một Thiên sứ đang đứng đó ở bụi cây, nói, “Mi-ri-am, đó là cơ hội của người! Đó là cơ hội của người!” Bé Mi-ri-am chạy ra. Ngài nói, “Đừng nói điều gì bây giờ, người đừng nói gì cả. Người đi ra và nói rằng người sẽ ‘tìm một vú nuôi,’ và đi tìm mẹ của người.”

Tốt quá, vì vậy cô bé đã nói điều đó. Cô bé nói, “Tâu công chúa!”

²⁶⁶ Bây giờ, thông thường, nàng ắt sẽ nói, “Người đang làm gì ở đây?” Nhưng, hãy xem, Đức Chúa Trời đã che đậy tất cả. Tại sao? Ngài đã có mười ngàn Thiên sứ đang làm việc. Hiểu không? Chương trình của Ngài sắp thành công. Ngài có mười ngàn Thiên sứ đứng đó.

²⁶⁷ Vì vậy điều đầu tiên các em biết, nói, “Tâu...”

Nói, “Ừ, em bé, em đang làm gì ở đây?”

²⁶⁸ Cô bé nói, “Con vừa nhìn thấy người với em bé.” Nói, “Con biết ở đâu có một người mẹ tốt sẽ chăm sóc con của công chúa cho người.”

²⁶⁹ Nàng nói, “Hãy đi, gặp bà ấy, và nói với bà ấy rằng ta sẽ cho bà ấy ba trăm đô la mỗi tuần để chăm sóc đứa bé này, và ta sẽ cho bà ấy cả một dãy phòng trong cung điện. Và nếu người biết ở đâu có một người đàn bà Hê-bơ-rơ, đó là một vú nuôi, mà có thể nuôi đứa trẻ này, đây là con ta.”

Nói, “Vâng, thưa công chúa, con sẽ kiếm cho ngài một người.”

270 Nói, “Này, chờ một chút! Trước khi vào lâu đài, ngươi phải có mặt khẩu. Thấy đó, ngươi không biết mặt khẩu. Mỗi ngày chúng ta có một mặt khẩu. Bây giờ, mặt khẩu ngày hôm nay, ngươi biết nó là gì không? ‘Cái chìa và đồng cỏ khô.’” Nói, “Đó là những gì ngươi phải nói để đi qua cánh cổng.”

271 Vì vậy bé Mi-ri-am bước xuống nhà, cố gắng hết sức như có thể, và nhảy qua bức tường, xuống đường, và xuống theo lối này, và xuống theo cách này, và cố gắng hết sức. Cô bé chạy vào nhà.

272 Và—và Am-ram vừa về nhà, và Giô-kê-bết. Và, ồ, họ buồn bã, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Bà ấy nói, “Tội nghiệp con tôi! Tội nghiệp con tôi!” Bà ấy...

273 Ông nói, “Bây giờ nghe này.” Nói, “Tôi vừa mới đến trên phố cách đây một lát, và người mẹ tội nghiệp đó đã khiến mọi người căng thẳng cả ngày. Họ đến ngay khu phố này vào sáng nay, và họ đập đầu mọi đứa trẻ có trong khu phố.” Và nói, “Những bà mẹ đã la hét và khóc thảm thiết! Bây giờ, dù không biết, con mình, nó ở đâu. Đứa con của chúng ta ở đâu, thì Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc nó.”

274 Ngay sau đó điều gì đó đã xảy ra...[Anh Branham gõ lên bục giảng bốn lần—Bt.] “Ồ!Ồ! Họ đang ở đó, ở cửa ngay bây giờ.” Vì vậy, họ đi ra xem. Không, không phải vậy. Đó là Mi-ri-am.

275 Bà nói, “Ồ! Ôi, Mi-ri-am! Vào đi, con ơi! Chuyện gì đã xảy ra với em bé?”

Cô bé nói, “Mẹ ơi, con đói quá.”

Nói, “Nhưng điều gì đã xảy ra với em bé?”

276 Nói, “Con sắp chết đói rồi, mẹ ơi.” Nói, “Ôi, ngợi khen Chúa! Ha-lê-lu-gia! Con sắp chết đói rồi, mẹ ơi.”

Nói, “Nhưng điều gì đã xảy ra với em bé?”

277 Nói, “Mẹ ơi, con đói quá con có thể ăn hết mọi thứ trong nhà.”

278 Nói, “Chúng ta sẽ lấy cho con thứ gì đó để ăn, nhưng điều gì đã xảy ra với đứa bé?” [Anh Branham gõ lên bục giảng ba lần—Bt.]

279 Nói, “Ồ, đứa bé không sao đâu, mẹ. Cho con cái gì đó để ăn.Ồ, con rất vui sướng!”

“Nhưng điều gì đã xảy ra với nó?”

280 “Thôi, cho con cái gì để ăn đi, con sắp chết đói rồi.” Các em có thể tưởng tượng được điều đó không?

281 Bà ấy nói, “Mi-ri-am! Đây là mẹ và bố của con. Em bé đâu?” [Anh Branham gõ lên bục giảng ba lần—Bt.]

282 Cô bé nói, “Mẹ ơi, con đã nói rồi. Em bé, con đã nhìn thấy nó, và nó ổn cả. Bây giờ, mẹ, lấy cho con cái gì đó để ăn; con đang đói. Mẹ biết đấy, con—con gần chết đói.” Giống như khi các em đi học về, các em biết đấy; ồ, chỉ phải có cái gì đó.

Vì vậy, bà ấy đã đi lấy cho cô bánh mì xăng-uyt. Nói, “Bây giờ nói cho mẹ biết.”

283 Và cô ấy sẽ, “Ngon, ngon, ngon,” ăn, các bạn biết, như thế. Nói, “Mẹ à?”

Nói, “Ừ, nhưng điều gì đã xảy ra với em bé?”

284 “Ồ,” nói, “mẹ...” Cô kể cho bà nghe câu chuyện. Và nói, “Mẹ ơi, mẹ hãy đi lấy ra bộ quần áo đẹp nhất của mình, và thu dọn va-li của mình, bởi vì mẹ sẽ chăm sóc em bé.” Ồ! Ồ! Ồ!

“Cái gì?”

285 Nếu anh em làm mất nó, anh em sẽ tìm lại được. Đúng thế không? Nếu anh em giữ nó, anh em sẽ mất nó. Nếu anh em cho nó, mất nó, anh em sẽ tìm thấy nó. Đúng thế không?

286 Và cô bé Mi-ri-am chỉ vừa ăn. Nói, “Vâng.” Nói, “Hôm nay mẹ sẽ đến cung điện. Và không chỉ vậy thôi, nhưng mẹ sẽ còn, được cho, được cấp ba trăm đô la một tuần, và các phòng tốt nhất trong nước, để chăm sóc đứa con của chính mẹ.”

287 Lần đầu tiên trong cả lịch sử thế giới, một người mẹ được trả tiền để chăm sóc con mình. Thấy Đức Chúa Trời làm điều đó như thế nào không? [Anh Branham vỗ tay ba lần—Bt.] Ha-lê-lu-gia! Nuôi con của chính mình, và nhận được ba trăm đô la một tuần cho điều đó, và những căn phòng tốt nhất trong cả nước. Đức Chúa Trời làm mọi việc, phải không? Có trả tiền để cầu nguyện không? [Hội chúng nói, “Có.”] Cầu nguyện có tốt không? [“A-men.”]

288 Vì vậy, bà ấy đã chuẩn bị sẵn chiếc va-li nhỏ của mình. Chúng ta sẽ nhanh chóng bây giờ, chúng ta sẽ kết thúc chỉ trong một phút. Vì vậy chúng ta...Bà đã chuẩn bị sẵn va-li, và bà đi xuống đường, nhanh hết sức mình. Và điều đầu tiên các bạn biết, bà ấy đến; người lính gác già to lớn đang đứng đó với cây giáo to lớn của mình, nói, “Ai đến đó?”

Bà nói, “Cái chìa và đồng cỏ khô.”

“Đi qua.” Thấy cách Đức Chúa Trời làm mọi việc như thế nào không?

289 Đi đến người bảo vệ tiếp theo. Tại đó anh ta rút kiếm ra, nói, “Người là ai? Ai đến đó?”

Nói, “Cái chìa và đồng cỏ khô.”

Nói, “Đi qua.” Chao ôi! Thấy Đức Chúa Trời làm mọi việc như thế nào không?

290 Bà đi lên, đi nhìn khắp cung điện; bà bắt đầu leo lên, và tất cả hoàng tộc bước ra, rút kiếm của họ. “Ai đến đó?”

Nói, “Cái chìa và đồng cỏ khô.”

“Cho vào.”

291 Điều đầu tiên các bạn biết, một người đàn ông bước ra ngoài, nói, “Bà có phải là phụ nữ mà công chúa đang chờ đợi không?”

“Vâng.”

292 “Và đây có phải là người vú nuôi cho em bé được tìm thấy sáng nay không?”

“Vâng.”

293 Nói, “Được, đưa bà ấy vào đi.” Vì vậy bà mang em bé vào... hoặc đưa bà mẹ vào.

294 Và—và—công chúa nhỏ bước ra ngoài và nàng nói, “Bà biết gì về trẻ sơ sinh không?”

Bà nói, “Có ạ, thưa công chúa.”

Nàng nói, “Nhìn đứa bé này. Nó đẹp chứ?”

“Vâng, thưa công chúa. Vâng.”

Nói, “Bà biết cách cho trẻ bú chứ?”

“Vâng, thưa công chúa. Chắc chắn.”

295 “Tốt,” họ nói rằng, “ta sẽ cho người, tiền lương của người là, ba trăm đô la một tuần.” Ừm! Đức Chúa Trời há không tốt lành sao? Và nói, “Và người có những căn phòng tốt nhất trong cung điện, và bữa ăn của người sẽ được đem đến cho người. Người thậm chí sẽ không phải ra ngoài và nấu các bữa ăn của riêng mình.” Nói, “Bây giờ, đây là đứa bé, hãy cẩn thận. Đừng làm rơi nó.”

“Ồ, đừng lo, tôi sẽ không. Đừng lo, tôi sẽ không làm rơi nó.”

“Người hãy chăm sóc nó tốt nhất.”

296 “Đừng lo, tôi sẽ làm. Nó sẽ được chăm sóc tốt nhất.” Tất nhiên, nó là con của chính bà, đấy. “Tôi sẽ chăm sóc nó tốt nhất.”

“Người thấy đó là một em bé xinh đẹp chứ?”

“Rất xinh đẹp,” cô ấy nói.

“Tốt lắm.”

297 Đóng cánh cửa lại, Mi-ri-am, mẹ cô và bé Môi-se. Và khi cánh cửa được đóng lại, bà ấy nhìn xung quanh. Bà nói, “Chặc-chặc-chặc! Và cô ấy nghĩ rằng con là con của cô ấy. Ha-ha-ha-ha-ha!” Ô, chao ôi! Bà vuốt ve nó.

298 Bà đã làm gì? Bà...Nếu bà đã giữ nó, bà sẽ làm gì? [Hội chúng nói, “Mất nó.”—Bt.] Bởi vì, bà đã trao lại nó cho Đấng đã ban nó cho bà, và bà (điều gì?) đã tìm thấy nó, và bà có thể giữ nó. Bây giờ điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta mất...Nếu chúng ta giữ linh hồn của mình, điều gì sẽ xảy ra? [“Chúng ta sẽ mất nó.”] Chúng ta sẽ mất nó. Và nếu chúng ta trao lại nó cho Đấng đã ban nó cho chúng ta, điều gì sẽ xảy ra? [“Chúng ta sẽ giữ nó.”] Chúng ta sẽ giữ nó. Đúng thế không?

299 Bao nhiêu người trong số các em muốn đến xung quanh bàn thờ và cầu nguyện? Các em muốn làm điều đó không? Các em có muốn Chúa Jêsus chăm sóc các em như Ngài đã làm với họ không, em bé nhỏ? Thế nào...Tất cả chúng ta hãy, hồi các em nhỏ, hãy quây quần bên bàn thờ ở đây ngay bây giờ. Các em sẽ làm điều đó? Hãy đến ngay xung quanh, quỳ xung quanh bàn thờ. Chúng ta hãy cầu nguyện, tất cả các em. Tất cả em nhỏ bây giờ lên đây. Anh chị em có thích câu chuyện của tôi về điều này không? [Hội chúng nói, “Có.”—Bt.] Các em thích điều đó không?

Được rồi, bây giờ các em đến ngay xung quanh bàn thờ. Bây giờ hãy đến. Tất cả các em thiếu nhi đến, quỳ ngay quanh bàn thờ, chỉ cần quỳ xuống ngay tại đó—ngay đó trên bàn thờ. Chính là thế. Tất cả các em nhỏ ở phía sau, hãy đến đây ngay bây giờ, chúng ta sẽ cầu nguyện. Được rồi. Các em muốn đi lên và cầu nguyện. Đi lên và quỳ quanh bàn thờ. Đúng thế. Bây giờ, điều đó tốt. Điều đó thật tốt.

³⁰⁰ Bây giờ, các bà mẹ, các chị cũng muốn đến, và các ông bố, các anh đều muốn quỳ ở lối đi không?

³⁰¹ Bây giờ tôi muốn hỏi các em nhỏ đôi điều ở đây. Nhìn xem. Các em có tin rằng Chúa Jê-sus yêu các em giống như Ngài đã yêu Môi-se không? Các em có tin rằng các Thiên sứ bảo vệ các em như thế này không? Bây giờ, Chúa đã ban cho các em một linh hồn, phải không? Bây giờ, nếu các em giữ linh hồn của mình, điều gì sẽ xảy ra với nó? [Các em thiếu nhi nói, “Mất nó.”—Bt.] Sẽ mất nó. Nhưng nếu các em dâng nó lại cho Chúa Jê-sus sáng hôm nay, thì các em sẽ làm gì? [“Giữ nó.”] Sẽ—sẽ giữ nó. Các em muốn cứu. Bây giờ các em muốn cứu linh hồn của mình, phải không? Và các em muốn lớn lên trở thành những người mẹ thực sự và những người phụ nữ thực sự, phải không; và người đàn ông đích thực, những nhà truyền giảng, và đại loại như vậy không? Các em há không muốn làm điều đó? Bây giờ, nếu vậy, thì các em dâng linh hồn mình cho Chúa Jê-sus. Đây là cách em làm điều đó. Các em nói, “Lạy Chúa Jê-sus, đây là tất cả những gì con có để dâng cho Ngài, là linh hồn của con, nhưng Ngài vẫn trông chừng con như Ngài đã làm với Môi-se.”

³⁰² Bây giờ, nếu một số người lớn hơn cũng muốn đến và quỳ xuống, một số người mẹ, có thể, mà anh chị em có thể muốn quỳ ở đây sáng nay. Chà, nó cũng dành cho các anh chị. Nếu anh chị muốn, hãy đến, quỳ xuống ngay tại đây. Tốt lắm. Đây là một người mẹ đến với cậu con trai nhỏ của mình. Còn ai khác không?

³⁰³ Một người cha, ông bố, bất kỳ ai trong số quý vị, nếu quý vị muốn trở thành một người đàn ông cầu nguyện như Am-ram đã từng, quý vị cũng hãy đến, quỳ xuống.

³⁰⁴ Người mẹ, nếu các chị muốn giống như Giô-kê-bết, ồ, các chị cũng đến ngay, quỳ xuống.

305 Chắc chắn, nó dành cho tất cả mọi người. Bởi vì (Điều gì?) quý vị cũng có linh hồn. Nếu anh chị em giữ nó, điều gì sẽ xảy ra? [Hội chúng nói, “Mất nó.”—Bt.] Mất nó. Và nếu anh chị em dâng nó lại cho Đấng đã ban nó cho anh chị em, điều gì sẽ xảy ra? [“Cứu nó.”] Anh chị em sẽ cứu nó, cho Sự sống đời đời. Đúng thế. Bây giờ, anh chị em sẽ nhóm xung quanh, tất cả anh chị em sẽ như vậy bây giờ, và chúng ta hãy cầu nguyện với những em nhỏ này, và với chúng tôi, với tất cả bây giờ.

306 Ngày của Mẹ, một ngày tuyệt vời. Và có lẽ tối nay, tôi có thể đổi chủ đề và tiếp tục đêm nay và kể lại những gì bà mẹ đó đã làm, bà mẹ đó đã làm như thế nào. Bà là người đã dạy dỗ cậu con trai nhỏ của mình để dẫn dắt toàn bộ dân Y-sơ-ra-ên đến miền đất hứa.Ồ, bà ấy là một người mẹ thực sự. Bà có phải là một người mẹ thực sự không? [Các em thiếu nhi nói, “Phải.”—Bt.] Bây giờ, em cũng có một người mẹ thực sự, và mẹ đang cầu nguyện cho em. Ông ấy là một người cha thực sự. Và bố đang cầu nguyện cho em. Và bây giờ tất cả chúng ta sẽ cùng nhau cầu nguyện và cầu xin Chúa Jê-sus giúp chúng ta.

Anh Neville, mời anh sẽ đến, quỳ gối với chúng tôi?

307 Và tất cả chúng ta hãy cúi đầu, ở mọi nơi. Bây giờ Chị Gertie... [Người chơi dương cầm bắt đầu chơi bài *Mang Chúng Vào*—Bt.]

308 Lạy Cha Thiên Thượng Kính yêu, hôm nay câu chuyện nhỏ, đơn sơ này, về những ngày dài đã qua, nơi một người cha và người mẹ chân chính, một tín đồ chân chính, đến với Ngài và họ đã thờ phượng Ngài. Họ đã tin Ngài. Đã có tai họa trong xứ vào lúc đó. Và làm sao chúng con biết rằng không có một bé Mô-i-se hiện đại đang quỳ gối ở đây sáng nay! Làm sao chúng con biết rằng không có một cô bé Mi-ri-am hiện đại nào cũng đã quỳ ở đây sáng nay, nữ tiên tri!

309 Lạy Cha Kính Yêu, những em thiếu nhi này yêu mến Cha, và chúng đến, quỳ gối ở thập tự giá, nhận ra rằng các em có một linh hồn cần được cứu và các em đang trao nó cho Ngài bây giờ. Vì chúng con vừa đọc trong Lời của Ngài, “Nếu người mất nó, người sẽ tìm thấy nó; và nếu người giữ nó, người sẽ mất nó.” Và, thưa Cha, họ không muốn giữ linh hồn cho riêng mình. Họ không muốn sống cho chính mình. Họ muốn trao linh hồn của

họ cho Ngài, để bằng cách cho đi, họ sẽ tìm thấy Sự Sống Đời Đời. Xin ban cho, xin nhậm lời, Chúa ôi.

³¹⁰ Xin ban phước cho tất cả những cậu bé và cô bé xung quanh bàn thờ. Xin ban phước cho những người cha và người mẹ có mặt ở đây sáng nay. Ôi, cầu xin ân điển yêu thương và lòng thương xót của Ngài trên tất cả họ. Lạy Chúa, xin tha thứ cho tất cả tội lỗi và thiếu sót của chúng con. Xin lấy đi bệnh tật từ giữa chúng con.

³¹¹ Xin sai các Thiên sứ đến! Ha-lê-lu-gia! Đức Chúa Trời ôi, Ngài là Đấng đã truyền lệnh cho Gáp-ri-ên, và mười ngàn Thiên sứ đã lên đường, bao nhiêu Thiên sứ nữa đến xung quanh khi họ nhìn thấy những đứa trẻ tội nghiệp quỳ gối trước bàn thờ sáng nay! Xung quanh, trên bàn thờ này và khắp nhà thờ này, các Thiên sứ của Đức Chúa Trời đang đứng. Thiên sứ ghi chép đang ở đây, ghi tên của các em vào Sách. Các em đang đánh mất linh hồn của mình, để các em có thể tìm thấy nó trong Đấng Christ! Xin nhậm lời, Chúa ôi.

³¹² Cầu xin, kể từ ngày này, trở đi, những cuộc đời nhỏ bé của các em sẽ êm đềm và khiêm tốn. Xin cho chúng là những đứa con ngoan ngoãn đối với cha mẹ và Cha Thiên Thượng, cho đến ngày mà Ngài gọi chúng về Nhà. Xin điều hướng các em trong chiếc thuyền nhỏ của chúng, vượt qua mọi cơn xoáy nước. Mỗi khi nó mắc kẹt trong bụi cây, xin các Thiên sứ của Chúa đẩy nó ra trong dòng chảy tình yêu của Đức Chúa Trời. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Và cuối con đường, xin cho các em có thể tìm thấy một Ngôi Nhà yêu thương, và mẹ của các em và những người thân yêu của các em ở đó trong miền Vinh hiển, nơi Chúa đứng trong cổng để chào đón, ngày hôm đó. Xin nhậm lời, Cha ôi.

³¹³ Tha thứ cho chúng con tất cả tội lỗi và sự vi phạm của chúng con. Và giúp chúng con từ ngày hôm nay là thuộc về Ngài hoàn toàn. Bây giờ chúng con giao phó các em này vào tay Ngài. Và những người mẹ này với chúng, lạy Chúa, rằng họ sẽ là kiểu người mẹ phù hợp vào Ngày của Mẹ này, thời gian tưởng niệm này dành cho các bà mẹ. Và cầu mong họ, kể từ ngày này, trở thành những người mẹ tốt hơn. Xin cho các em là những đứa trẻ tốt hơn. Xin cho tất cả chúng con tốt hơn, và hầu việc Ngài nhiều

hơn. Xin nhậm lời, Cha ôi, vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

Bây giờ chúng ta hãy hát một điệp khúc nhỏ.

³¹⁴ Anh chị em có tin Chúa Jêsus đã cứu mình không? Anh chị em có muốn Chúa Jêsus trông chừng mình bây giờ, trong khi anh chị em đứng dậy không? Hãy giơ tay lên với Ngài, như thế *này* bây giờ. Tôi muốn các em quay lại với cha và mẹ, và tất cả họ. Quay lại theo cách *này*. Bây giờ hãy nhìn đây, mẹ và bố. Tất cả các em trai và gái hãy đứng lên. Bây giờ, bao nhiêu người tin nhận Chúa Jêsus là Cứu Chúa của mình và sẽ tin cậy Chúa Jêsus từ bây giờ, để chăm sóc anh chị em như Ngài đã làm với em bé Môi-se, hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy. Hết thảy anh chị em. Tốt lắm! Bây giờ điều gì đã xảy ra? Nếu anh chị em giữ linh hồn của mình, anh chị em sẽ thế nào? [Hội chúng nói, “Mất nó.”—Bt.] Mất nó. Nhưng nếu anh chị em trao nó cho Chúa Jêsus, điều gì sẽ xảy ra? [“Giữ nó.”] Anh chị em sẽ giữ nó. Bây giờ, điều gì sẽ xảy ra nếu Chúa Jêsus đã có em vào sáng nay? Và bây giờ em là của Chúa Jêsus, phải không? Em là bé trai và bé gái của Chúa Jêsus.

³¹⁵ Nhìn những em nhỏ này đang đứng đây với những giọt nước mắt. Nói cho tôi biết Chúa có biết điều đó không? A-men. Những người nam và người nữ của tương lai! Hãy đứng vững.

Mang chúng vào từ cánh đồng tội lỗi;
Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang những con trẻ đến với Chúa Jêsus.

Ôi, Tôi Yêu Chúa Jêsus Biết Bao, từ giờ trở đi!

Ồ,

Tất cả anh chị em.

...tôi yêu Chúa Jêsus biết bao,

Giơ tay lên bây giờ.

Ồ, tôi yêu Chúa Jêsus biết bao,

Ồ, tôi yêu Chúa Jêsus biết bao,

Bởi vì Ngài đã yêu tôi trước.

³¹⁶ Điều đó chẳng hay sao? *Jêsus Yêu Thương Hết Thảy Thiếu Nhi.* Xin đàn cho chúng ta hát, chị ơi. Bây giờ tất cả các em quay lại

theo hướng này, với tôi, các em gái nhỏ. Tôi muốn hát bài *Jésus Yêu Thương Hết Thủy Thiếu Nhi*. Bao nhiêu em biết bài đó? Được rồi, chúng ta hãy hát nào.

Chúa Jésus yêu thương hết thủy thiếu nhi,
Tất cả trẻ em trên thế giới;
Không phân đỏ, đen, vàng, trắng chi, chúng
đều quý báu trước mặt Ngài,
Chúa Jésus hằng yêu đàn con thiếu nhi.

³¹⁷ Bây giờ, tất cả các em đều đang trong đạo quân. Anh chị em có biết điều đó không? Anh chị em biết mình đang ở trong đạo quân của Đức Chúa Trời không? Bây giờ, anh chị em nhìn ngay vào tôi bây giờ. Và hát bài này với tôi bây giờ, bởi vì bây giờ anh chị em là những người lính. Anh chị em biết điều đó chứ? Những chiến sĩ thập tự! Bây giờ, *Tôi Có Thể Không Bao Giờ Hành Quân...* Anh chị em biết bài đó không? Được rồi. Được rồi, cách đây đã lâu, bài hát trường Chúa Nhật xưa mà tôi đã học.

Tôi có thể không bao giờ...

Bây giờ các em, với tôi bây giờ. [Anh Branham làm những cử động trong khi hát bài *Tôi Ở Trong Đạo Quân Của Chúa—Bt.*]

Dầu tôi có thể không bao giờ hành quân trong
bộ binh,
Đi trong đoàn kỵ binh, bắn pháo;
Tôi có thể không bao giờ bay qua kẻ thù,
Nhưng tôi ở trong đạo quân của Chúa.
Tôi ở trong đạo quân của Chúa,
Ồ, tôi ở trong đạo quân của Chúa!

Đi theo tôi ngay bây giờ. Tất cả cùng nhau bây giờ. Nào!

Dầu tôi có thể không bao giờ hành quân trong
bộ binh,
Đi trong đoàn kỵ binh, bắn pháo;
Tôi có thể không bao giờ bay qua kẻ thù,
Nhưng tôi ở trong đạo quân của Chúa.

³¹⁸ Em tin rằng mình có thể hát bài đó một mình không? Lên đây, em gái, lên ngay đây. Bây giờ tôi muốn tất cả các em làm những động tác giống như tôi. Đi vòng quanh, đằng sau bàn thờ

ở đây, bây giờ. Đến ngay trên đây. Mỗi người trong các em, di chuyển lên ngay chỗ tôi đang ở đây, đây. Đi lên đây; không ai ra khỏi bàn thờ. Lên ngay đây với tôi. Chính là điều đó. Đúng. Đúng như thế này. Bây giờ quay lại như thế này, nhìn cử tọa này, như thế này. Chính là thế. Tôi muốn cho anh chị em thấy những cậu bé và cô bé dễ thương làm gì sau khi họ biết Chúa Jêsus. Bây giờ, hãy quay lại ngay đây, các chàng trai và cô gái. Bây giờ các em... Chính là thế. Bây giờ nhìn ra đó.

319 Bây giờ khi tôi nói, “Tôi có thể không bao giờ hành quân trong quân đội,” các em... “hành quân trong bộ binh,” các em cũng điều hành. Khi tôi nói, “Tôi có thể không bao giờ cưỡi kỵ binh,” các em làm giống như tôi làm. Bây giờ hãy ở phía sau tôi, quay lại ngay bây giờ, để nhường chỗ. Quay lại, quay lại, bây giờ các em sẵn sàng. Nào đi thôi, chúng ta hãy hát bài đó. [Anh Branham và các em thực hiện các động tác trong khi hát—Bt.]

Tôi có thể không bao giờ hành quân trong bộ
binh, (Hãy chú ý!)

Đi xe kỵ binh, bắn pháo;

Tôi có thể không bao giờ bay qua kẻ thù,

Nhưng tôi ở trong đạo quân của Chúa.

Ồ, tôi ở trong đạo quân của Chúa,

Tôi ở trong quân đội của Chúa! (Sẵn sàng!)

Tôi có thể không bao giờ hành quân trong bộ
binh,

Đi xe kỵ binh, bắn pháo;

Tôi có thể không bao giờ bay qua kẻ thù,

Nhưng tôi ở trong đạo quân của Chúa.

320 A-men! Cứ đứng yên. Bao nhiêu em thích như vậy? Hãy nói, “A-men.”

321 Bây giờ, lạy Cha Thiên Thượng, xin ban phước cho những em thiếu nhi này hôm nay. Chúng là của Ngài, Chúa ôi. Chúng đã dâng mạng sống của mình cho Ngài. Các em nghe câu chuyện nhỏ về Môi-se và cách Ngài đã che chở ông. Các em nghe nói về một người mẹ tốt và một người cha tốt đã hết lòng thương yêu và nuôi dưỡng các em. Và những em nhỏ này cũng có những người

mẹ, người cha tốt. Và con cầu xin, Cha ôi, rằng Cha sẽ trông nom các em và hướng dẫn các em vượt qua dòng thời gian, và cầu xin các Thiên sứ của Chúa che chở các em. Xin dâng...Và rồi ở đầu bên kia, để tiếp nhận chúng trong những ngày sau rốt, lạy Chúa, vào Vương quốc của Ngài. Chúng con cầu xin như Danh Đấng Christ. A-men.

³²² Bây giờ các em có thể quay trở lại chỗ ngồi của mình và nói với bố và mẹ rằng các em cảm thấy tốt như thế nào. A-men.

³²³ “Tất cả những ngày lang thang của họ, họ đã được dẫn dắt.” (Các em cũng biết bài đó chứ?)

...lang thang của họ đã được dẫn dắt,
Họ đã được dẫn đến vùng đất của lời hứa;
Bởi bàn tay của Chúa dẫn đường chắc chắn,
Họ đã được đưa đến bờ biển Ca-na-an.

Tất cả mọi người!

Dấu hiệu của ngọn lửa vào ban đêm,
Và dấu hiệu của đám mây vào ban ngày,
Lơ lửng ở trên, ngay phía trước,
Khi họ đang trên con đường đi,
Sẽ là người hướng dẫn và người lãnh đạo,
Cho đến khi vượt qua đồng vắng,
Vì Chúa, Đức Chúa Trời của chúng ta, trong
thời gian tốt lành của chính Ngài
Cuối cùng sẽ dẫn chúng ta đến ánh sáng.

³²⁴ Bao nhiêu người bị đau ốm sáng nay và muốn cầu nguyện? Hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy. Chúng ta đã hơi muộn, có lẽ chúng ta sẽ dời buổi nhóm chữa lành cho đến tối nay, và chỉ dâng lời cầu nguyện bây giờ, vì chúng ta đã hơi muộn rồi.

³²⁵ Anh chị em thích câu chuyện nhỏ đó chứ? [Hội chúng nói, “A-men!”—Bt.] Anh chị em nghĩ nó có ích cho những em nhỏ không? [“A-men!”] Vâng. Chúng ta—chúng ta quên chúng rất nhiều lần. Chúng ta không nên làm điều đó. Thấy đó, tôi không bao giờ có cơ hội dạy trường Chúa nhật, và sáng nay là thời gian để nói chuyện với chúng. Tôi không muốn làm các em mệt mỏi, nhưng tôi muốn kể cho các em nghe câu chuyện nhỏ này.

³²⁶ Hãy nhớ, hỡi các em nhỏ, đó không phải là câu chuyện cổ mà các em đã đọc ở bất cứ đâu. Đó là Sự thật. Đó là Sự thật! Chúa đã làm điều đó. Và Ngài ở cùng *các em* bây giờ. Được rồi.

³²⁷ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu trong khi hát bài hát kết thúc buổi nhóm, một cách chậm rãi, “Mang Danh Jêsus với anh, như cái khiên che mọi bẫy lưới của kẻ thù.” Được rồi.

Mang Danh Jêsus với anh,
Hỡi ai sống trong đau khổ và ưu sầu.

BÀI DẠY VỀ MÔ-I-SE VIE56-0513

(Teaching On Moses)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 13 tháng Năm, năm 1956, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org